

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Fiatalság – bolondság?

Fölfedezni a nagyságot
Bízombennük
Egységünk
Válság
Teló

2015/1

Scönstatti jubileum – Róma

Isteni kirándulás

A mikor még mi, gyerekek, kisebbek voltunk, rengeteget kirándultunk a családdal. Hétvégenként, szünetekben, télen-nyáron. Aztán ahogy elkezdtünk kamaszodni, egyre több lett a nyavalygás, a kirándulások pedig el-elmaradoztak, mígnem egyszer csak azon kaptam magam, hogy 21 éves vagyok, és igenis hiányzik a családdal együtt töltött idő. Így édesapám 50. születésnapja alkalmából arra gondoltam, hogy szervezek egy túrát.

Április végén jártunk, gyönyörű idő volt, ráadásul egy olyan terepet szemelünk ki, melyet már sokszor emlegettem, mint kedves gyerekkori emlékek helyszínét. Édesanyám kisebb-nagyobb, de inkább nagyobb szervezőmunkájának köszönhetően mindhárom testvérem szabaddá tette magát aznapra, egyszóval minden adva volt egy pompás családi programhoz.

A helyszínre érkezve reménytelen szívvel kezdtük meg utunkat. Én mentem elől mint túravezető. Igen ám, de azt kifelejtettem a számításból, hogy a természet szeretete és a lelkesedés önmagában még nem elég egy jó kiránduláshoz, ahhoz némi térképismeret is szükségeltetik. Így visszaemlékezve már a túra elején tapasztaltam furcsaságokat, de nem akartam a többieket aggodalommal terhelni, így magabiztosan feleltem az elágazásoknál feltett „most merre?” kérdésekre. Már jó két órája gyalogolhattunk, amikor kezdett a térkép és a valóság egészen elválni egymástól, s vé-

gül kénytelen voltam beismerni, hogy teljesen eltévedtünk. Mivel a gyomromk már jócskán korgott, egy fa alá telepedtünk ebédelni. Persze naivság volna azt gondolni, hogy mindez angyali békeségben történt. Ahogy az a közös családi programok alkalmával lenni szokott, már az autóban elkezdődött a civódás, a gyerekek között, a felnőttek között, a gyerekek és a felnőttek között. Miért fulladt le az autó? Nem fogjuk elérni a kisvasutat! Ki ette meg az előre bekészített szendvicsem?... stb. Mindezt csak megkoronázta az eltévedés ténye, s a pompás családi kaland, úgy tűnt, egy elfelejtendő rossz emlékké válik.

Ebben a hangulatban, illetve a térkép krix-kraxos jelein egyre jobban elkeseredve azon fohászkoztam, hogy, ha tényleg olyan jó az Isten, akkor igazán tehetne egy kis csodát a családukn kedvéért. És megtörtént. Úgy döntöttünk, hogy a térképet hanyagolva elindulunk azon az úton, amerre a célt éreztük. Ahogy haladtunk, egyre szebb és szebb helyekre értünk, és furcsamód teljesen megfélekedtünk a problémákról. Egy vidám és igazán izgalmas családi program kerekedett ki az egészből.

Mint később kiderült, már a legelején teljesen más irányban indultunk el, mint ahogy a tervem szerint kellett volna, tulajdonképpen teljesen más utat jártunk be, szóval ezt a kirándulást igazából a Jóisten szervezte.

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkben	9
Kentenich atya tanításából	29
Pápara figyelünk	32
Tedd könnyűvé	35
Az élet delén	37
Gyermeknevelde	40
Kincsesláda	43
Jubileum	46
Oázis konyha	53
Van/Nincs boruk!/Gólyahír	55
Gyerekszaj	56
Hírek	57
CSAK	58
Fiatalok Oázisa	60

Jelenlegi számunk házigazdája
az **Óbudavári Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

Őket a **Budapesti Régió** követi.
A következő Oázis központi témája:
Veled tartok!

Lapzárta: **2015. május 15.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaitokat
az oazis@schoenstatt.hu címmel!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2015. március, XXV. évf. 1. (77) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Bodó Rita, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Dancsok Tamás és Edina, Edöcsény Levente és Márta, Endrédy István és Cecília, Endrédy Pisti és Orsi, Fehér Zoltán és Marika, Gál Laci és Szilvi, Helbert Gyula, Kaposi László és Andrea, Kentenich atya, Kiss Ádám, Komáromi Mari, Kovács Filó, Lőw Gergő, Márky Ádám, Mészáros Zsuzsa, Oláh István és Éva, Sallainé Karikó Éva, Soós Viktor és Zsuzsi, Stagl Laci és Szilvi, Szabó Bálint és Anna, Ter Antal és Ágnes, Tilmann atya, Török Péter és Orsolya, Turai Éva, Ozsvári Imri, Varga Erika, Varga Réka, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci, közösségünk tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Schumicky Ildikó, Heiszer Erika, Radnai István és Márti
- Képszerkesztő: Lőw Helga • Grafika: Ozsvári Imri
- Fotók: közösségünk tagjai
- Tipográfia: Heiszer Csaba és Erika
- Nyomás: ofszetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

„Fiatalnak lenni azt jelenti, hogy tudunk újat tanulni.”

Tilmann atya

Ilyen növekedés lehetséges. Valóban lehetséges. Nagyon gyakran átéltem ezt. Megtapasztaltam, hogy házaspárok, akik mögött húszévi tapasztalat volt, újra szerelmesek lettek. Az ember olyan, hogy az egész örökkévalóságon át tud növekedni a szeretetben. Ha eddig mindig ment, akkor a következő harminc évben is menni fog. Ne gondolják, hogy nálam ez nem lehetséges. Annak, hogy sikerüljön, tulajdonképpen előfeltétele is, hogy beállítsuk magunkat arra, hogy ez lehetséges. Az ember lelkében végbemegy egy folyamat, amelyet öregedésnek lehetne nevezni. Az öregedés, öreggé válás azt jelenti, hogy az ember nem tud már többé újat tanulni. Azt mondja: már mindent tudok. Fiatalnak lenni pedig azt jelenti, hogy tudunk újat tanulni. Azt szeretném az Önök lelkére kötni, hogy hódítsák meg a fiatalágukat. Aki megöregedett, az nagyon fontosnak tartja azokat a kis dolgokat, amik fájdalmat okoznak neki. Ha két öregasszony összejön, órák hosszat tudnak apróságokról beszélni, amik nekik fájdalmat okoztak. Egyiknek fáj a térd, a másiknak a lábfeje. Egyiknek reumája van, a másiknak az isiász idege fáj. Vannak emberek, akik ha a társukra gondolnak, panaszáradat indul meg bennük. Fáj a térdük és a nagylábujjuk. És a társuknak a kisujja, a foga fáj. Megöregedtek. Ha beszélgetnek egymással, panaszzkodnak, mint két öregasszony, ha összejön: „Fájdalmat okoztál nekem, és

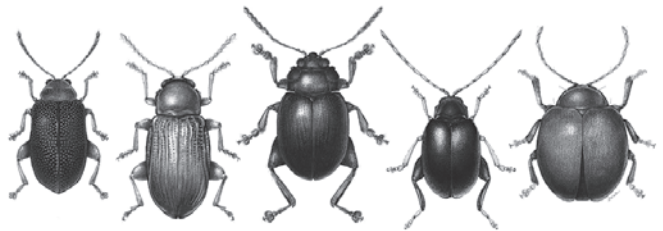
ez nagyon rossz volt.” A másik is tudja mondani: „Te is tettél nekem rosszat.” Ennek van bizonyos szórakoztató jellege is. Nagyon sok ember van, aki szerelmes a betegségekbe. Ha valaki aztán segítene rajtuk, azt nem akarják. Hanem csak azt akarják, hogy foglalkozzanak velük. Ha ilyen emberek jönnek hozzám, akkor egy beszélgetés után hazaküldöm őket. Az időm drága ilyesmire. Nemrégiben volt egy beszélgetésem egy asszonnyal, akinek tönkrement a házassága. Normális körülmények között nem szoktam csak az egyik házastárral beszélgetni, ha házassági problémáik vannak. Azáltal még betegebbé válik a házasság. Ha az egyik házas fél elmegy valahová, hogy tanácsot kapjon, akkor nemcsak arról van szó, hogy információt szerez, hanem segítséget, oszlopot is akar találni. Akihez odamegy tanácsért, arra támaszkodik is. Ez által a folyamat által még jobban eltávolodik a társától. Ilyen négy szemközti beszélgetést lehet egyszer-kétszer folytatni, utána már nem. Jobb, ha mind a két fél jön. Nem jó, ha az egyik házastárs elmegy valahová, hogy a társáról beszélgessen. Sok házasság megy úgy tönkre, hogy az egyik fél elmegy valakihez, aki jó szándékú, hogy kibeszélje magát nála. Nem házasságtörésről beszélek! Pl. egy férj az édesanyjához megy vagy egy paphoz, hogy kibeszélje magát. Vagy a feleség a barátnőjével vagy a nagymamájával beszélget. De vigyázat! Ha én valahol tanácsot és támaszt keresek a há-

zasságomon kívül egyedül, akkor veszélyeztettem a házasságomat, a kapcsolatomat. Ezért ha tanácsra van szükségünk, ketten keressük. Vagy olyasvalakinél, aki tényleg ért a dolgokhoz, vagy pedig egy értelmes házaspárnál. Például elmegyünk kettesben egy másik párhoz, akinek nem kell a témában iskolázottnak lenni, csak értelmesnek. Majd ők megmondják, hogy „hiszen ti bolondok vagytok!” Vagy pedig elmondják, hogyan csinálják ők. Hathetenként egyszer elég. És nem tanácskozunk keresztbe. Tehát az egyik férj nem kér tanácsot a másik feleségétől és fordítva. Nem azért, mert esetleges házasságtörés lehet ebből. Hanem mert ez is menekülést jelenthet a saját házasságából az illetőnek. Térjünk most vissza az asszonyhoz, aki jött hozzám. Szeretett volna a férjével jönni. Megkérdeztem tőle: „Nem a problémáit szereti Ön?” És ő rögtön megértett engem. Tudta, hogy az ember szerelmessé válhat a problémáiba. Ilyenkor tetszeleg az ember abban, hogy saját magát sajnálja. Ha magunkkal beszélgetünk, keresztneünkön szólítjuk magunkat, és azt mondjuk magunknak: Ne vedd magadat olyan komolyan! Ennek nagy jelentősége van a szeretetre nézve. Hogy is történik az, amikor nagyon fontosnak látjuk magunkat? Nem találunk ki semmi újat, hanem csak csatlakozunk valamihez. Például hazajön a társam és nem üdvözlök. Vagy belenyúl a mártásba, és azzal rajzol a terítőre. Vagy amikor a kislányunknak meg akarja magyarázni a szabadesés törvényét, leejt

egy vázát. Utána pedig számolni tanítja a kislányt, számolják együtt a cserepeket... Amikor aztán megtörténik ilyen apróság, elkezdek ezen gondolkodni. Elkezdem dramatizálni a dolgot. És akkor újra és újra foglalkozom az ügygel. Tulajdonképpen egy hőskölteményt írok, amelynek a középpontja én vagyok. Ne vedd magad olyan komolyan! Azt, hogy a társunk fájdalmat okoz, természetes. A szeretetet fájhat.

A szeretet fájhat.

Mindenki, aki mást mond, az nem tudja, mit mond. Nem várom ezért a társamtól, hogy ne okozzon nekem fájdalmat. Kentenich atya gyakran mondta, hogy engedjünk meg a társunknak 20 „bogarát”, negatív szokást. Azt mondja, hogy ha valakinek 20-nál kevesebb bogara van, akkor kedvező a helyzet. De ha több, akkor tenni kell valamit. Tessék megszámlálni a bogarakat! És akkor azt mondani a másoknak, hogy „tizenhét-nél tartok, most már vigyázz!” Mi van e mögött? A szeretet nagylelkűsége. A személy sokkal fontosabb annál, mint amit tesz. A társam, mint személy ajándékozta magát nekem. Az oldalamon szeretne élni. Hozza magával a hibáit, és én azt mondom, megengedem, hogy ilyen legyen. Ez formátum, emberi nagyság, nagylelkűség kérdése. Bizonyos erő. Az ellentéte a kisgyerek, aki ordít az anyja után és igényli, hogy simogassák. A kis-

gyerek, aki hazajön az édesanyjához, és bőg, hogy a barátja nem volt kedves hozzá. Ezek az emberek elfelejtettek felnőtté válni. Éretlen gyerekek maradtak. A rossz az egészben az, hogy időnként mindannyian ilyen gyerekek vagyunk. Mindannyiunk életében vannak olyan szakaszok, amikor úgy viselkedünk, mint a kisgyerek. És akkor keresünk valakit, akinek elmondhatjuk a problémáinkat. És ha egy butára találunk, az még el is hiszi és megvigasztal bennünket. Paptestvéreimért, akik így tesznek, bocsánatot kérek.

Kérdő: Akkor hogyan viselkedjen egy jó tanácsadó?

Tilmann atya: Állítson követelményt saját magával szemben: a beszélgetés végére az, akitől tanácsot kérek, segítsen engem abban, hogy kiutat találjak a saját magam körüli keringésből. Segítsen abban, hogy újra tudjak kezdeni. Új akarrattal közeledjek a társamhoz, feléje forduljak. Talán azt is mondja a tanácsadó, hogy ne vedd magad olyan komolyan. Ne keressenek tehát tanácsot olyasvalakinél, aki az önsajnálatomban engem igazol. Ha jelenleg van ilyen valaki, azt a kapcsolatot szüntessék meg.

Kérdő: Nagyon mélyen meglévő, alapvető emberi igény, hogy időnként jól kipanaszkodhassuk magunkat. Ez tilos volna?

Tilmann atya: Ne sajnáljuk önmagunkat, hanem nagylelkűen forduljunk a társunkhoz. Másodszor pedig engedjük meg a társunknak, hogy panaszkoddjon nekünk. Itt van egy kis nehézség. Ehhez bizonyos erőre van szükség. És ezért különleges helyzetet kell teremtenünk. Leülünk kedélyesen, töltünk egy kis bort, beszélgetünk, és akkor azt

mondom: akarok neked mondani valamit...

Ahogy ezt mondom, abból leveszi a társam, hogy azt szeretném, hogy most különösen figyeljen rám, hallgasson meg. És akkor figyeljünk rá! Ekkor elmondom, ami mozgat. A társ, aki a másikkra figyel, nem ad tanácsot.

És ez fontos.

Fontos, hogy ne adjunk tanácsot. Fontos, hogy megértsem a társamat. A tanácsot adhatjuk aztán holnap. Ahhoz, hogy jobban megértsem őt, kérdezek. Hogy is van ez? Ha a társam erre képes, akkor jó társam van. De ez nehéz munka. A másik megértése nehéz, mert az ember mindjárt tanácsot akar adni. Tedd ezt, tedd azt. De nem az a fontos. Fontos, hogy érzem, a társam megért engem. A lelkem támaszt talál a személyénél. Ez az egyesülésnek egy formája. Mint ahogy a házastársi öntáadás az egyesülésnek egy formája, úgy az egyesülésnek egy formája az is, hogy beszéljek, és a társam befogad, megért. Olyan, mint egy ölelés. És a társam ismételtén mondja: Jól érted? Így gondoltad? Ezt akartad mondani? Néha pedig semmit sem szól. És akkor két percen át csendben vagyunk. Vagy pedig átölel a társam. És ha a végén úgy érzem, hogy a társam megértett, akkor meg is mondom neki ezt: azt hiszem, most megértettél. Ez a legfontosabb munka a házasságban.

Ez valóban munka: a társunknak megadni azt az érzést, hogy megértjük őt. Ehhez képest az én munkám könnyű. Egy előadást megtartani könnyű dolog. Az igazán nehéz munka megérteni valakit. Egy órán át odafigyelni valakire, hallgatni valakit annyi, mint tíz órán át beszélni. Ami a munka kemény-

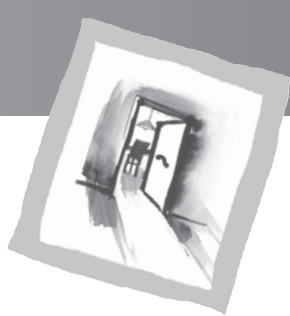
ségét illeti. Mert egészen be kell állítanom a lelkeket a másokra. Nem rólam van szó, és nem arról, amit én gondolok, hanem a másik az érdekes. És az én lelkeim fájdalmai érdektelenek. Az a fontos, ami a másikat érinti. Ami őbenne él. És az érdekel. De ez lehetséges. Meg lehet tanulni, hogy ráhangoljuk magunkat a másokra. Ha megvan az az érzésük, hogy a társuk megértette Önöket, akkor ezt mondják meg neki. Akkor ünnepeljenek. Ez munka. Tegyük ezt a társukkal. Az én feleségemmel lehet beszélgetni. Nálam a férjem órák hosszat beszélhet a számítógépéről, a politikáról, mindenről, különösen a sportról, és én meghallgatom, figyelek rá. Kérdezek és megértem. Ez egy feleségnek a feladata. Nálam, a férjnél, a feleségem órák hosszat beszél. Azt is el kell mondanom, hogy az asszonyok miről beszélnek. A szomszédasszony új bundájáról, amit a gyermekeknél megfigyeltek, a főnökükkel történt élményekről, a kolléganőjükkel való vitájukról... A döntő az, hogy amikor a társam elkezd beszélni, akkor arra állítom be magamat, hogy figyelek rá. Hallgatom. És megértem.

Képletesen mondom a következőket. Mondjuk, hogy meg kell ismernem Budapestet. Ha Budapestet meg akarja valaki ismerni, több módszert választhat. Az egyik az, hogy ahol van, négykézlábra ereszkedik, az orrával egész közel hajol a földhöz, és addig keres, amíg szemetet nem talál. És nagy valószínűséggel talál az ember piszkot. Aztán talál az ember egy nyílást, ami a mélybe vezet. Most jön a nagy öröm. Lemászunk a csatornába, ott sár van, bogarak, csótány, patkány és bűzlő folyadék. Ott két

órát eltölt az ember, és azt ismételteti: „ez Budapest”.

A másik út: állva maradunk. Persze, hogy látjuk a szemetet is. A papírt, és mindazt, ami hever az utcán. Persze, hogy látjuk, nem vagyunk vakok. Tudjuk, hogy mi van a csatornában. Természetesen. De akkor felnézünk az emberek arcára. És nagyon sok szép embert látunk. A kirakatokat nézzük. Sok szép árut látunk. Látjuk, hogyan fáradoznak az emberek, hogy széppé tegyék a kirakatokat. Építményeket látunk, történelmi emlékeket, a közlekedést. Örülünk az életnek, és látjuk Budapestet. Ez a munka egy házasságban: Budapest szépségeit felfedezni, nem a csatornákat. Bárhol. Mindenhol találunk szép dolgokat. És mindenhol vannak csatornák is. A különbség nem ott van, hogy egyik helyen csak csatornák vannak, a másik helyen csak szép dolgok, hanem az a kérdés, hogy mit tekintünk fontosnak. És itt kezdődik a munka. Fölfedezzük, hogy mi a szép a társunkban. Ez eleven szellemet tételez fel. Felfedezzük a társunkban a nagyot. Minden ember szívében van egy olyan gazdagság, ami több, nagyobb, mint amit mi meg tudunk látni, fel tudunk mérni. Ez minden embernél így van. Azt hiszem, számomra nem nehéz, hogy Önök között mindenkit egyenként nagyobbnak lássak, mint ahogyan Önök saját magukat. Ez abból fakad, hogy már 25 éve trenírozom magam ebben. Önök ezt nem csinálták 25 évig. De ezt lehet gyakorolni. Felfedezni a szépet a másokban. A nagyságot. Mindent, aminek örülhetünk. Ez szem kérdése. Gondolkodás kérdése. És a Szentlélek kérdése. Nekem általában leginkább a Szentlélek segít.

A kegyelem ideje

Nagyon fiatalon házasodtunk, és amikor jöttek a nehéz, válságos éveink, sokszor eltűnődtem, vajon nem tettük-e rosszul, hogy éretlenül, úgymond kialakulatlanul mondtunk igent – mire is? Tudtuk-e, vagy legalább sejtettük, hogy mire vállalkozunk? Vajon elkerülhettük volna a sötét éveket, ha érettebben, stabilabb személyiséggel vágunk bele a családalapításba?

Most már úgy látom, hogy a házassági krízis, ahogy a személyiség krízise is, valamilyen formában sokaknál jelentkezik az élet folyamán, és nagyon összetett kérdés, hogy mitől alakul ki. Kevésbé fiatalon házasodottaknak is újjá kell születniük egymás mellett újra és újra, akármilyen érett személyiséggel is kötötték össze az életüket. Ugyanúgy férfiből férjjé és apává, nőből feleséggé és anyává kell alakulnia mindenkinek a családdá válás útján, és ez sok buktatóval járhat.

Kitartó önismereti munkával sok mindenre rá lehet jönni, és a sebek gyógyulásához kell is, hogy szembenézzünk a múltunkkal: a gyerekkori sérüléseken át a házasságunkban elkövetett hibákon keresztül egészen addig, hogy az istenhitünkben sikerült-e növekednünk. Nem visz előre, ha azon rágódunk, hogy jól tettük-e, hogy összeháza-

sodtunk, „talán nem kellett volna”, ne adj’ Isten „mással kellett volna”. A mi tapasztalatunk, hogy a lelki vezetőnk által „szív feltárásának” nevezett egymással is megosztott őszinte szembenézésünk a vétkeinkkel, vágyainkkal az, ami bár nagyon fájdalmas tud lenni, mégis gyümölcsöző. Megélhettük azt a kegyelmet, hogy a reménytelennek tűnő sötétséget felváltotta egy olyan fényesség, amit álmodni sem mertünk; olyan közösséget élhetünk meg a házasságunkban, amiben érezhetjük: „a mennyek országa itt van köztetek”.

Sokat köszönhetünk a családnapoknak is. Házasságunk elejétől igyekeztünk megvalósítani azokat az értékeket, amelyeket ott hallottunk. Időt szántunk a kapcsolatunk ápolására, felismertük és elfogadtuk egymásban a temperamen-

tumunkból, családi háttérből fakadó különbözőségeinket, bogarainkat stb. Ennek ellenére, amikor mély gödörbe kerültünk, keserűséggel tettük fel a kérdést, hogy akkor „hiába volt az egész?”

Most már úgy látjuk, hogy ezek a dolgok is segítettek abban, hogy a házasságunk ne törjön össze a válságunk súlya alatt, hogy ezek az értékek is lehetővé tették, hogy kapcsolatunk újjáéledésében Isten dicsősége mutatkozhasson meg.

Ugyanez a kérdés a gyerekevelés kapcsán is többször felmerül bennem. Nézem az első három gyerekünket, akik végigcsinálták velünk a fiatalos, és igen, bolondos éveket is. Összehasonlítom őket a „kicsikkal”, akik már az idősebb testvérek által kitaposott ösvényen, az érettebb szülővé nevelődött apával és anyával megússzák a fölösleges harcokat, a szorongóssá tevő aggodalmakat, és élvezhetik a nyugodtabb légkört, a stabilabb kísérést, és azt a letisztult örömet és tapasztalatot, ami negyven felé közeledve eltölt minket: a gyerekekkel eltöltött minden perc ajándék, lehetőség, hogy feltankoljuk őket, és aztán Isten oltalmára bízva elengedjük őket.

Az első háromnál még csak hallottuk, hogy az igazi nevelő az, aki magán kezdi a munkát; a kicsiknél már egyre jobban éljük is ezt! A nagyoknál olyan természetesnek vettük, hogy születnek és egészségesek és viccesen ugyan, de passzol-

Nézem őket, a megedződötteket, hogy milyen szép kamaszokká nőttek, és érzem, hogy bízom bennük és abban, hogy imáink által támogatva a Gondviselés kipótolja hiányos törekvéseinket.

gattuk át egymásnak a gyerekeket, hogy „most már aztán tényleg te vagy a sorosa dajkálásban és nekem jár a szabadidő”; most meg szinte egymás – és a nagyok – kezéből kapkodjuk ki a babát, és eltölt

minket az érzés, hogy micsoda misztérium is egy ilyen gyönyörű új kis lény eljövele a családunkba, és milyen csodálatos minden rezdülése, fintora.

Ezért aztán néha sajnálom a nagyokat, hogy mennyivel nehezebb dolguk volt velünk, akik a húszas éveinkben még fiatalos lendülettel ugyan, de kevesebb önátadásal éltük az életünket.

Néha elfog az aggodalom, nem rontottunk-e el valamit kijavíthatatlanul.

Nem tudhatjuk, milyen életük lesz majd, milyen nehézségekkel kell megbirkózniuk, és melyek azok a terhek, fájdalmak, amiket tőlünk kaptak. Ami biztos: a nevelés, a kapcsolat a gyerekekkel még nem ért véget. Látják, hogy most is dolgozunk önmagunkon, s az egyre őszintébb, *felnyitottabb* beszélgetéseink – melyekben sokszor éles, pontos tükörképet tartanak elénk – reményünk szerint elvezetnek ahhoz, hogy nehézségeikről tudjanak majd beszélni, s ki tudjunk majd engesztelődni egymással.

Nézem őket, a megedződötteket, hogy milyen szép kamaszokká nőttek, és érzem, hogy bízom bennük és abban, hogy imáink által támogatva a Gondviselés kipótolja hiányos törekvéseinket.

Kamaszokkal egy fedél alatt

Családunk egyik kedvenc játéka a Concept nevű társasjáték. Szimbólumok segítségével kell egy-egy szót, kifejezést kitalálni. Egy idő után rutinosan, fél szavakból is meg tudtuk mondani egymás gondolatát. Ám amikor társaságba vittük, érdekes volt megtapasztalni, hogy a mi családunk számára egyértelmű gondolatok másoknak mennyire nem nyilvánvalóak. Egy szimbólumban teljesen mást láttak meg, mint mi.

Valahogy így vagyunk kamasz gyerekeinkkel is. Titkon abban bízunk, hogy nem érhet semmilyen meglepetés, a kamaszokról szóló történetek minket majd elkerülnek. Amikor viszont szembesülünk eme korszak eljöttével, csodálkozva látjuk, hogy mintha nem ugyanazt a nyelvet beszélnék. Az addig nyilvánvaló, ki nem mondott mondataink is új értelmet nyerhetnek.

A mi családunkban többféle probléma is adódott, az egyik az információs lemaradásunk. Kamaszaink a virtuális világban sokkal előttünk járnak. Mire mi fel fogunk egy újdonságot, ők már azt régen nem használják, mert elavult. Interneten hallgatják a zenét, míg nekem a Juventus dübörög a főzés közben. Angolul nézik a filmeket, én egy héten egyszer tudok filmet nézni. Nem is sorolom tovább. Ez a két világ elég gyorsan távolodik egymástól. A konfliktus abból eredhet, ha ők úgy érzik, ettől okosabbak, többek, mint mi. Nehéz megértetni velük, hogy ez az életnek csak egy része, és használják

tudásuk gyarapítására a sok újdonságot. Nem szerencsés, ha elkezdünk harcolni, és fitogtatni, hogy az internet nélkül is milyen sok információt voltunk képesek begyűjteni, feldolgozni. Nem kell versenyeznünk velük, életünk, példánk bizonyítja tudásunkat. Igaz, hogy például nem regisztrálunk a twitterre, mert feleslegesnek tartjuk, de rákérdezzük, hogy mi az, mert azért tudni szeretnénk, mivel

foglalkozik gyermekünk. A „mama ezt te úgysem érted!” mondatokat elengedjük a fülünk mellett, nem reagálunk rá. Várjuk az alkalmat, amikor megvillogtathatjuk tudásunkat, mert előbb-utóbb úgyis leülnek velünk beszélgetni, és akkor jöhet el a mi időnk..

Tulajdonképpen a gyerekeink miatt kezdtünk el síelni.

Az egyik legszebb téli élményünk is az volt, amikor több schönstatti családdal együtt mentünk el, hogy hódoljunk ennek a téli sportnak. Együtt voltunk egész nap a sípályán, és az estét is együtt töltöttük. Az egyik nap mi, apukák, közösen mentünk fel a négy személyes ülőliften a sípálya csúcsára. Alattunk a szép, hóval borított táj, erdő, és persze a sílift alatt sziklás részek, amelyek között sítalpak nyomait fedeztük fel. Ez nagyon veszélyes, mondtuk egymásnak, és persze egyből hozzátettük, milyen jó, hogy a mi kamasz gyermekeink nem ilyenek, hogy mi nyugodtan magukra hagyhatjuk őket, megbízunk bennük, hogy nem tesznek ilyen meggondolatlanságot. Ebben meg is egyeztünk, büszkék voltunk magunkra, mint jól nevelő apákra, és őszintén sajnálva azokat a szülőket, akik nem tudnak ilyen jól bánni kamaszkorú gyermekükkel. És ahogy az ilyenkor lenni szokott... Fél perc múlva a büszkesé-

günk összeomlott, és nem tudtuk, hogy sírjunk vagy nevéssünk (ez utóbbit választottuk), amikor a sziklák között ügyesen ugrálva, síelve a fiainkat láttuk magunk alatt, ahogy a sílift aljához tartanak. Ami akkor egyből eszembe jutott – na nem, inkább másodjára –, hogy az én kamasz fiam se más, mint a sokmilliónyi kamasz fiú. Érdeklődéssel, felfedező éhséggel a világ felé, kamaszos erővel, bátorsággal, és igen, ez néha vakmerőséggel párosul. Ott a liftben ülve alig vártam, hogy amint találkozom vele leszidjam, de szerencsére még hosszú volt az út a csúcsig. Arra gondoltam, hányszor tettem én is olyan dolgot kamaszkoromban, amelyre ma nem vagyok büszke, amit szívesen kitörölnék, vagy valamire ma csak azt mondanám, nem, nem ugrom le öt méter magasból. Hányan lehetünk apák, akik fiatalkori csínytevéseinkért néha verést vagy büntetést kaptunk szüleinktől?! És hányan vagyunk olyanok, akik hajlamosak va-

gyunk ezt elfelejteni?! Én sajnos sokszor elfejtettem. Azt gondoltam, hogy én tudom a tutit, pedig nem. Elsősorban szeretnem kell őket, sokszor át kell ölelnem őket, mert pár év, és már csak nagyon ritkán fogom tudni ezt megtenni.

Ez mind talán akkor nem jutott ott eszembe, de körülbelül ezt éreztem, mire kiszálltunk a síliftből.

És a fiam? Naná, hogy leszidtam!

Gyerekeink nevelnek minket

Egy tavaszi délután – szokás szerint – a konyhában főztem, és vártam haza családot. Nyílik az ajtó, és legkisebb gyermekünk köszön: „Szia, anya!” Már a köszönéséből tudtam, hogy valami történt, bár még be sem ért a konyhába. Aztán láttam, hogy nagyon küzd a könnyeivel, és kérdésekre, hogy mi történt, egy iskolai nyelvtan dolgozat körüli bonyodalomról számolt be.

„Ma kiosztották a nyelvtan dolgozatot. Nagyon megörültem, mert ötös lett. De feltűnt, hogy a Juli néni az egyik feladatra véletlenül egy ponttal többet adott. Szerettem volna ötöst kapni, de nagyon bántott a tudat, hogy nem igazán ötös. Végül nagy vívódás közepette kivettem a dogát. Amikor mondtam Juli néninek, hogy négyes lesz, azt válaszolta: „Nyugi, biztos nem!”

Viszont négyest adott rá, mert ő is újra számolta a pontokat, és nekem lett igazam. Ekkor nagyon szomorú lettem. Nem tudtam, hogy ha valamiben becsületesen járok el, vagy hallgatok a lelkiismeretemre, az felém rosszul süllhet el. Rögön sírni kezdtem. Nem tudtam, hogy jól csináltam-e. A tanárnő és a barátaim próbáltak vigasztalni. Amikor kivettem az ötös nyelvtan dolgozatomat, azt reméltem, hogy a tanárnő majd becsületességem miatt megjutalmaz. Nem azért tettem, mert be akartam vágódni a tanárnál, vagy, hogy az osztálytársaim felnézzenek rám. Egyszerűen becsületes akartam lenni! Még mindig előtör bennem ez az érzés. Jobb lenne kényelmes életmódot élni?”

Mi persze szülőként örültünk ennek a négyes dolgozatnak, a lányunkra pedig igazán büszkék voltunk. Gyakran kerülünk mi is hasonló helyzetbe. Választanunk kell két út között: az első könnyebben járható, választása nem tűnik kockázatosnak, a külvilág számára is ésszerűbbnek tűnik. A másik út nehezebb, a világ szemében ezt választani ostobaság, mégis erre vagyunk meghívva: „Isten rendkívül halkán beszél, indításai gyakran fuvalként érintenek minket.” (Tilman atya)

A tanév végén megváltozott a helyzet. Lányunk így emlékezik vissza: „Bár nem álltam teljesen ötösré, mégis megkaptam a jobb jegyet. Így kitűnő lettem. Örökké hálás leszek neki, hogy megadta az ötöst. És úgy gondolom, hogy azért tette ezt, hogy tudassa velem, hogy amit csináltam, az több mint jó. Hogy szerinte ez sok tanárnak jól esne, és a diákok életét is becsületes irányba vinné. Mindig ez jut eszembe a tanárnőről. Sokszor gondolkok arra, hogy mégis ez a helyes út.”

Az emberélet útjának felén

Arrol már korábban olvastam és hallottam, hogy létezik „élet közepi válság”. Annak is utánajártam olvasmányaimban, hogy mi lehet ennek az oka, és hogy ezt a krízist lehet jól és rosszul is megoldani. De hogy ez életemben hogyan fog jelentkezni, természetesen nem láttam előre.

Abban az időben, amikor úgy gondoltam, hogy körülbelül most lehetek az életem közepén, egy gyermekünk volt, és hosszan, nem kis nehézségekkel küzdöttünk azzal, hogy nem született meg a következő gyermekünk, akit pedig nagyon vártunk.

Éppen abban az időben vágunk bele egy építkezésbe, amelyről úgy gondoltuk, hogy itt majd „le lehet ereszteni a horgonyt”. Mindemellett munkánk is olyan volt, amely alapján valahogy az a gondolat támadt bennem, hogy egzisztenciálisan révbé értünk. Hivatásomnak alapvetően a családot gondoltam, de elégedetlen voltam, hiszen mi nagycsaládot képzeltünk el, és nem egygyermekes családmodellben gondolkodtunk. Mindemellett úgy éreztem, hogy nem tartok ott, ahol ennyi idősen már tartanom kellene.

Ekkor fogalmaztam meg magamban, lehet, hogy ez az élet közepi válság? Ha így van, akkor oldjuk meg – szólt belőlem a tenni akarás.

Újságíró iskolába jelentkeztem, ahová két évig, szinte minden szombaton eljártam, szorgalmasan tanultam, és végül megkaptam az újságírói képesítést. Feleségem támogatott ebben, habár nem

volt könnyű két évig hatnapos munkahétre beállítani a család működését.

De ez sem volt elég nekem. Úgy gondoltam, hogy most, ebben a helyzetben kell valóra váltani minden bennem szunnyadó vélt vagy valós talentum kibontakozását. Mivel mindig is szerettem énekelni, elkezdtem időt, pénzt, fáradságot nem kímélve magán énektanárhoz járni. Emlékszem, még az is megfordult a fejemben, hogyha jól megy az éneklés, akár még csatlakozhatok is egy professzionális vagy fél professzionális énekkarhoz. Az éneklésre és gyakorlásra fordított idő és energia azonban már fessegetni kezdte családuink működőképességét. Ehhez hozzá kell tenni, hogy

újságírói képzésemet befejezve kenyérkereső munkám mellett elkezdtem a katolikus médiában tevékenykedni. A riportok és az élő lebonyolítású rádióműsorok miatt minden héten volt két olyan nap, amikor szinte üzembiztosan este kilenc óra környékén érkeztem haza.

Több mint két évig tartott ez a helyzet. Az éneklés terén ez alatt kiderült, hogy nem leszek pódium zenész, még mellékállásban sem leszek hivatásos énekes...

A rádiózás terén a döntés már nehezebb volt. Szerettem, amit csináltam, a visszajelzések is pozitívak voltak, a nagy váltás mégsem történt meg. A döntő az volt, hogy belül nem éreztem, nem voltam meggyőződve arról, hogy nekem, újrakezdve egy szakmát, váltani kellene...

Ma már tudom, hogy egy válság nem akkor válság, ha én annak nevezem, hanem akkor, ha velem megtörténik, és bárhogyan is akarok kibújni alóla, elmenekülni előle, nem tudok. Kiderült, hogy egy jó dolog, amibe belekezek, amit hivatásom részének vélek, az mégsem az, vagy nem úgy az, ahogyan gondolom. Az Úristen

azonban ekkor is javunkra fordíthatja az azokra fordított időt, gondot, erőfeszítést... Neki köszönhetem, hogy mind énekóráimból, mind média tapasztalomból máig hatóan meríthetek.

Tudom azt is, hogy a válságok megoldásáért erőfeszítéseket kell tennünk, de bárhogyan is erőlködünk, az igazi megoldások valójában az ölközebe pottyannak. Nem teljesítményünk eredményeként vagy érdemeink elismeréseként, hanem a minden értelmet meghaladó Isten szuverén ajándékaként.

Négy évvel azután, hogy befejeztem az énektanulást és a rádiózást, négy napos korában örökbe fogadtuk kislányunkat, két évvel később pedig részt vettünk az első óbudavári családnapon... Új feladatok találtak meg minket. Sok minden, például a munkámhoz való viszonyom is megváltozott, a zenélés is új értelmet nyert, és reméljük, hogy egyre inkább tudunk együtt növekedni abban a szeretetben is, amely a Szűzanya esetében a Fia keresztje alatti várakozás során mutatkozott meg.

Tegyük félre mostan minden földi dolgot

Gimnazista fiúnk, s gimnáziumba készülő unokatestvére a nagyszüleihez voltak hivatalosak vacsorára. Mikor fiúnk este megjött, kérdésünkre, hogy mit csináltak az evés után, elmondta, hogy bementek az első szobába, leoltották a villanyt és sötétbújjós-

káztak. Igen meglepődtünk, mert sem a kamaszokról, sem a hetvenet betölteni készülő, ill. azt rég betöltött nagyszülőkről nem gondoltuk, hogy erre a játékra vágnának.

Azóta eltelt pár hét, többször próbáltam mosolyogva elképzelni, milyen is le-

hetett ez az este, s csodálkozásomból rácsodálkozás lett: ez az együttléte valójában arról szólt, hogy ők négyen képesek voltak megszabadulni ilyen-olyan kötöttségeiktől, tudtak szabadon örülni egymásnak. Pontosabban megtanultak, mert a sötétbújócskát megelőzte számtalan fogócska, kincskeresés, méregkeverés, nyuszi mamával lapulás, mert jön a róka... sok éven keresztül.

Olvassuk: Isten országa köztünk van, s mint gyermek kell azt fogadnunk. Mi-

lyen jó, hogy gyerekeink, unokáink nap mint nap felkínálják a lehetőséget, hogy félretehesük földi dolgainkat, és átadjuk magunkat a találkozás örömének!

Fiatalság-bolondság

Azt gondoltam, hogy soha nem fogom azt mondani: „bezzeg az én időmben!” Aztán tessék, egy csomó minden egész máshogy volt az én időmben. Most a fiatalok hétköznap is elmennek bulizni, és nem csak a nagykorúak, állandóan a számítógép előtt ülnek vagy a telefonjukat nyomkodják, képesek lennének hetente új fölsőt venni maguknak, otthon maradnak, amikor mi elutazunk, és egész éjjel játszanak a számítógépen a barátaikkal, alig lehet rávenni őket egy kis takarításra, sokat tudnánk még erről

Ugyanezek a fiatalok sétálni kísérik a nagymamájukat, egész éjjel buliznak, de ha kell, reggel indulnak iskolába...

írni. Ilyesmit mi nem csináltunk. Mégis mindig azt hallottuk a szüleinktől, hogy „bezzeg az én időmben!” Sőt, most azt halljuk a nagyszülőktől: „hogyan engedhetitek ezt meg a gyerekeknek?!” És ilyenkor elkezdem máshogy látni a dolgokat.

Ugyanezek a fiatalok sétálni kísérik a nagymamájukat, egész éjjel buliznak, de ha kell, reggel indulnak iskolába, vesznek egy csomó felesleges ruhát, azután az egész hétvégét végigdolgozzák, hogy rendbe jöjjön az

anyagi helyzetük. És amikor a család bajban van, akkor felajánlják a nagy ne-

hezen összegyűjtött pénzt, (amit egész másra szántak), odaadják, ha azzal segíthetnek. Behordanak 50 mázsa tűzifát egy este, hisz nem maradhat az utcán. Haza hozzák az édesapjukat a kórházból autóval, amikor szakad a hó, és némelyik egy schönstatti út során váratlanul szeretetszövetséget köt a Szűzanyával. És akkor még nem is írtam azokról, akik előadják a Mária Musicalt, vagy az „Én

Schönstattom” előadást, táborokat szerveznek a kisebb fiúknak, vagy vigyáznak egy beteg kisfiúra egy kápolna búcsún, és mindennek tetejébe még a vizsgaidőszakukat is remekül zárják. Talán épp ők azok a farmernadrágos, kólaivó és pizzaevő keresztény fiatalok, akikre a Szentatya szerint ma nagy szükség van. Szerintem is nagy szükség van rájuk! Hála értük!

Mit adhatnék?

Émlékszem, ahogyan sorban lányaink születtek, mennyire örültem, hogy azonos nemű gyermekekkel ajándékozott meg a Jóisten.

Örömömmnek praktikus oldala a ruházkodás egyszerűbbé válása volt: egyik leveti, másik felveszi és kész. Lelki oldala pedig a fiú-lány gondolkodás másságának, az ebből származó viták tömkelegének „megúszása”.

Ahogy teltek az évek, szembesül-nöm kellett azzal, hogy az azonos nemű ruhák nem elnyűhetetlenek. Nem lehet végtelenszer felvenni az agyonmosott, netán átszabott, de mindenképpen divatjamúlt ruhadarabokat. Arról nem is beszélve, hogy valamennyi lányunk más és más testalkatot kapott a Teremtőtől.

A fiú gondolkodás és életstílus hiányát akkor éreztem meg először, amikor egyszer keresztfiainkkal együtt mentünk a strandra. Lányaink viháncolva játszottak velük a vízben, olyan mozgalmas volt az egész napunk, és amikor elmentek, középső lányunk megjegyezte:

„Olyan kár, hogy nincsen fiú a mi családukban!” Én is ezt éreztem. Ahogyan nőttek gyerekeink, sokszor panaszkodtak a fiú tesó hiányáról, és amikor fát kellett behordani a pincébe, éreztem, most férjemnek is öröme lenne egy erős segítség.

Már korábban is, ha valahol erre a témára terelődött a szó, mindig ezt a választ kaptuk: „Nem baj, majd a lányok hoznak fiúkat a házhoz.” Ezzel a mondatral soha nem tudtam mit kezdeni, egészen mostanáig.

Most, hogy három lányunknak is van már udvarlója, minden megváltozott. Az óvodás lányunk szívesen ül egy-egy fiú nyakában, neki a báty élményt adja. Az iskolás szívesen beszélget a fiúkkal, élvezve humorukat.

Nagylányainkkal olyan komoly témákról lehet beszélgetni, amelyek eddig nem kerültek felszínre, mert elfátyolozva tartották előlünk, szülők elől.

Számunkra pedig nagy örömet okoz a vacsoraasztalnál szóba kerülő, különféle fiús témákról való közös gondolkodás.

Ugyanakkor rengeteg tanulunk a családközvetítő barátoktól. Rácsodálkozhattunk azokra a szófordulatokra, amelyek már annyira a mieink, hogy észre sem vesszük. Tükröt tartva élénk, felszínre kerülnek hiányosságaink, rossz beidegződéseink. Egy-egy nyílt, őszinte megnyilatkozásuk után elgondolkodhattunk azon, milyenek is vagyunk. Főleg pedig átélhetjük gyengeségeinket, például egy egész napos közös túrázás so-

rán, amikor nem mi várunk pizsmogó gyerekeinkre, hanem fiataljaink várnak a lihegő, szuszogó szülőkre. Érezzük, fordul a kocka. Nagy bizalmat szavazva nekik, kísérjük őket. A mi bizalmunk számukra erőforrás.

Ahogy életüket továbbgondoljuk, akaratlanul is jövőbe tekintünk. Látjuk korunk kihívásait, amelyekkel majd nekik kell megküzdeniük. Bízunk szerető Istenünk gondviselő jóságában, de mégis felvetődik a kérdés, hogy mit tehetünk értük. Először valami kis induló tőke gyűjtögetésének lehetőségén gondolkodunk. Nem tagadom, kicsit panaszko-

„Nem pénzre van szükségük! Gyűjtsétek számunkra a kegyelmi tőkét! Abból majd mindig új erőt tudnak meríteni.”

tunk is a Szűzanyának: „Kedves Szűzanyánk! Házasságunk kezdetén szövetséget kötöttük Veled, arra vonatkozóan, hogy mindig legyen annyi pénzünk, amennyi szükségés. Nézz, kérlek fiataljainkra és gondoskodj

róluk, ha mi nem tudunk.”

Másnap megkaptam égi Édesanyánk választát: „Nem pénzre van szükségük! Gyűjtsétek számunkra a kegyelmi tőkét! Abból majd mindig új erőt tudnak meríteni.”

Ez a válasz új színt ad kapcsolatunknak. Feladatot és örömet is jelent számunkra a mindennapokban. Feladatot, hogy a napi nehézségeket (pl.: reggeli pontos felkelés, nem szeretett feladatok elvégzése, békésen kezelni a konfliktusokat...) a korsóba tesszük, imádkozunk értük, áldozatokat hozunk és örömet, mert tudjuk, hogy ezzel fiataljaink jövőjét szolgáljuk.

Halló! Teló ...okos teló?!

A mobiltelefonhoz fűződő tapasztalataimat szeretném megosztani, remélve, hogy továbbgondolásra is ösztönzi a cikket olvasókat.

Néhány alaphelyzet: új, közösségetremtő eszközünk van!

Fővárosiként a metrón, az utazás közben, néhány megállónyi időben, „alkalmi közösségként” is részt vehetünk mások magánéletében. Pl.: „hiába a láthatási papírod, még akkor se engedném a gyerekeket hozzád, ha a Kerepesi remetőben feküdnél!” Vagy: „anyukám ne sírj nekem, hogy egyedül vagy; erre akkor gondoltál volna, amikor otthonról kirúgtál!”

Felütésként még egy „gyöngyszem”. A Kálvin téri aluljáróban jön velem szemben egy 55-60 közötti férfiú, hóna alatt egy 30 körüli, fonódó hölgy. A férfi harsányan telefonál: „Itt vagyok, szívem, Münchenben a szálloda előtt, esik az eső...” Még folytatta, de már felértem a lépcsőn a Múzeum utca sarkán, a nap-sütésbe.

Ezek a mondatok emberi sorsokba adnak betekintést, nem is csak arra a percre, hanem akár évtizedes távlatban is. Felvetik azt a kérdést is, hogy valóban akarjuk-e, hogy mások „mélységében-szélességében” belelássanak az életünkbe, illetve a hallgató résztvevőknek mit is jelent ez a megszerzett tudás.

Életközeli, óbudavári élethelyzetek: családnapiokon kezdődik a napi szentmise, előadás. Vannak, akik előtte kikapcsolják vagy lehalkítják készülé-

küket, míg vannak felebarátaink, akik másképp gondolkodnak. Tehát indul a közösség „bevonása” a telefonáló életébe. Megszólal a mobil a szentmise/előadás alatt. Első reakció: mindenki szétnéz, hiszen ilyen csengőhang legalább öt van a résztvevők között, majd az érintett egyre gyorsuló kutatásba kezd. Ilyenkor mindenki számára izgalmasabb egy női táskában való kutatás, egyre többen drukkolnak, hol bújjik meg az a huncut mobil. Megtalálva a kütyüt, van, aki elvonul vele (a folytatást lásd később), van, aki kinyomja, és meglegedetten szétnéz: sikerült! De a hívó fél nem így látja, újból csönget (mise alatti rekord négy egymás utáni csengetéses forduló). Az érintett ezek után kapja fel a mobilt és elvonul.

Vannak viszont, akik ezután nem mennek messzire (talán a misén, előadáson való részvételüket akarják megtartani), de így az áhítatba merülő pub-

likumot is bevonják a beszélgetésbe. Pl.: „A fakanállal kavargasd, mert teflon az alja! A fakanál az, ami fából van és a hengeres végét fogjad.” Így a főzőcskéző tizen-huszoneves eligazítása mindannyiunk életének részévé válik.

Megfontolásaim közül néhány:

- mi a fontosabb az életünkben, a mise, az előadás, vagy a telefonos főzőcske?

- a „résztvevő” közösséget minek is tartjuk, bevonjuk az életünkbe őket, vagy a néma „bútordarab” szerepét szánjuk nekik?

- netán a mobilhasználat kultúrájának kialakításán kell még dolgoznunk?

Ebben nincs semmi különös, hiszen az emberiség így tett pl. a kalap, az esernyő, vagy vadnyugaton a pisztoly viselés kultúrájának kialakításában.

Interjú a Soós házaspárral

Új sorozatot indítottunk útnak az Oázis hasábjain, amiben a Schönstatti Családmozgalom új vezetőségének, a JUVENE-nek a tagjait szeretnénk bemutatni a következő évben. Ebben a számban a Soós házaspár vállalkozott arra, hogy pár kérdésünkre válaszol.

Mondtátok, hogy a f atalság-bolondság témában a bolondság érint benneteket...

Viktor: Az egész életünkre nézve jellemző, hogy próbáljuk tudatosan ajánlani magunkat megélve, jókedvvel, derűvel és vidáman élni az életet.

Zsuzsa: Viktornak nagyon jó humora van, mindig bearanyozza a napjainkat, valódi humorbomba. Kivéve reggel 5-kor, olyankor a körtét dobálja. (Merthogy Kentenich atya azt írja: „Sokak számára tudvalevően a nap legnehezebb pillanata a felkelés. Csörög az óra... „De olyan meleg, olyan puha az ágy!” „Szólít a kötelesség. Fel kell kelned” – szólal meg halkán az értelem. Micsoda

belső kettősség: kezdődik a küzdelem, a küzdelem a vánkossal. „Á, olyan álmos vagy még – meg is fázhatok – na meg ahhoz, hogy az ember jól tudjon tanulni, ki is kell pihennie magát.” – így tör rád a viharos, kellemes érzés. „Na, csak még egy perc, csak még egy fordulás.” – De egyszer csak hosszúra nyúlik a perc. Ez az első rohadt körte, amit aznap már kora reggel az Úristen fejéhez vágok. És mennyi követi majd még!”)

Viktor: Igen, a felkelés nehéz.

Zsuzsa: 5-6-ig körtedobálás, utána már humorbomba.

Meséljetelek kicsit magatokról!

Zsuzsa: Igen, fordítsuk komolyra a szót: 11 éve vagyunk házасok. 4 gyermekünk van, Virág 10 éves, Viktor 9, Veronika 7, Villő pedig 4. Szigetszentmiklóson élünk.

Viktor: Mind a ketten vidékről származunk, Zsuzsi Várpalotán, én pedig Körmenten nőttem fel, és nem találkoztunk volna, ha nincs a „Hajszoló”, az Országos Katolikus Ifjúsági Vezetőkép-

z. Zsuzsi budapesti egyetemista lévén a bajóti csoportba akart jelentkezni, de a szervezők mondták neki, hogy felvételizni mindenképpen Szombathelyre kell mennie, mert az egyházmegyéje alapján oda tartozik. Aztán a felvételin derült ki, hogy a szombathelyi csoportba rajta kívül csak 14 fő jelentkezett – ezek egyike voltam én –, és a képzés csak 15 főtől indul. A jó Isten tehát megszervezte, hogy mégis Szombathelyre járjon. Ott aztán az estébe nyúló beszélgetések és ismerkedés után, miután már egy éve folyt a képzés, gondoltuk, hogy komolyabban megismerkednénk egymással. Ez pont 2000 májusában volt. A 2000-es jubileumi év igazán kegyelmi időszak volt számunkra, voltunk egy zánkai táborban, majd Rómába is eljuthattunk. Sok olyan egyházi lelki programunk volt, ami a kapcsolatunkat már az elején megerősítette, megalapozta.

Hogy kerültetek Szigetszentmiklóásra?

Viktor: Zsuzsi az egyetem után ott maradt az ELTE Meteorológia Tanszékén tanítani, én akkor még egyetemre jártam. Láttuk, hogy a munkalehetőségek Budapestre vonzanak minket, de nem akartunk a fővárosban letelepedni. Végül Szigetszentmiklóásra költöztünk, ami abban az időben még megfizethető volt. Kaptunk kedvező lakáshitelt, s azt mondtuk, hogy merünk egy nagyot álmodni. Szerettünk volna saját házat. Eleinte semmi gyökerünk nem volt, még misére is máshová jártunk, aztán lassan ideszoktunk, ahogy születtek a gyerekek, eljártunk baba-mama klubba, megismertük a szomszédokat, s szép lassan a plébániára is elkezdtünk

járni. Ezt mind a jó Isten gondviselésé-ként éltük meg.

Meséljetek kicsit a gyerekeitekről!

Zsuzsa: Iskolás lányaink, Virág és Veronika Budapestre, a Kodály Kórusiskolába járnak. Nagyon meghatározó számunkra, hogy egy ilyen légkörű iskolában töltik a mindennapjaikat. Sok értéket kapnak ott, rengeteg kincset hoznak haza: maga a zenei élet, meg az a fajta nevelés, ami a Kodály-módszeren keresztül nyitottá tesz a művészetek iránt, ez sok minden mást is hoz magával a mindennapokban.

Viktor: Ez nem egyházi iskola, de a szellemsége meg a tanári kar is nagyon jó. Hihetetlenül szép kapcsolódás Schönstatthoz az, ahogy Sapszon Feri bácsi, az iskola alapítója mondja: az egész ember nevelésében látja a jövőt.

Zsuzsa: A sorban Virág és Veronika között van Viktor. Azzal, hogy a jó Isten ránk bízta őt, egyben életünk eddigi legnagyobb váltóállítása is bekövetkezett. Viktor egy halmozottan sérült fiú, de rajta keresztül nagyon sok kegyelmet és ajándékot kapunk nap mint nap a jó Istentől. Ő mindig mindennek örül, állandóan mosolyog. Nagyon nagy hálával és szeretettel tud minden pillanatban jelen lenni.

Viktor: Legkisebb lányunk Villő, ő még óvodás, de hihetetlen energiával, vidámsággal és huncutsággal intézi a dolgait.

Hogyan kerültetek közel Schönstatthoz?

Zsuzsa: Viktor régóta ismerte Hetényi Varga Károlyt és feleségét, Bori nénit. Viktor történész, a XX. századi történelmet kutatja, és Karcsi bácsi-

val több egyháztörténeti kutatásban is együtt dolgozott.

Viktor: Egy ilyen munka kapcsán találkoztam fiukkal, Varga Karcsival, akivel elbeszélgettünk arról is, hogy hogyan élünk mint fiatal házások. Panaszkodtam neki, hogy hiányzik az a közösségi élet, amit fiatal korunkban megszoktunk. Akkor volt Veronika egészen kicsi, szóval három gyermekünk volt már. Karcsi a kezembe nyomott egy Oázist, vállon veregetett, és azt mondta: „Menjete el Óbudavárra!” És meghívott minket a Mária Musical bemutatójára, Budaörsre.

Zsuzsa: Az akkor öt éves Virágot olyan mértékig lenyűgözte a Musical, hogy utána állandóan azt hallgatta, a kocsiban, mindenütt, táncolt és balettozott rá, fél évig ez ment.

Viktor: Közben Zsuzsi utánanézett az interneten Óbudavárnak, és el is küldte a jelentkezésünket.

Zsuzsa: Az utolsó augusztusi hétre volt még hely. Erre a hétre sokáig nem voltak meg az előadók. Amikor odaértünk, akkor tudtuk meg, hogy Gódányék és Terek lesznek az előadók. Úgy érezzük, hogy ez is nagyon a Gondviselés keze volt, annyira nekünk szólt mindaz, amiről hallottunk, amit láttunk, és amit megtapasztaltunk a héten.

Viktor: Lelkiatyánk még korábban, az esküvőnk után javasolta nekünk, hogy legyen egy imasarkunk otthonunkban. A hálószobánkban volt is egy ilyen házi oltár, tehát a háziszentély kérdése nekünk nagyon közeli volt, és rögtön szerettünk volna ilyen létesíteni.

Zsuzsa: Így az első családnepokon, csütörtökön bekopogtunk

Gódányékhoz, hogy mi úgy érezzük, hogy nekünk biztos, hogy itt van a helyünk, és mi mindent szeretnénk, amit itt kapni lehet.

Viktor: Ami az étlapon van, mindent.

Zsuzsa: Róbert az ő szokásos kimért ségével mondta, hogy igen, áldassunk meg egy képet, vigyük haza, és létesítsünk háziszentélyt, a többi pedig ráér majd később. Ezt a lassú, szerves növekedést az ember néha értetlenül nézi. De tapasztalatból látjuk, hogy mennyire fontos ez, és meg kellett, hogy érjen mindkettőnkben az, hogy legyen egy hely a házunk középpontjában, ami az imádságnak és a Szűzanyához való kötődésünknek egy központi kapcsolódási pontja. Korábban, ha imádságról volt szó, az azt jelentette, hogy el kell vonulni valahova, valami jó kis sarokba. A háziszentélynek meg az a lényege, hogy ez legyen az otthonunk központja, minden ott történik. Ezért az új, schönstatti háziszentélyünket már a nappalink központi helyén helyeztük el. Így tulajdonképpen a szentélyben éljük az életünket.

Viktor: Szintén nagyon fontos számunkra Kentenich atya, aki erősen megragadott minket már az elején, s ahogy cseppenként megismertük, erős kötődésünk alakult ki hozzá.

Zsuzsa: A második nyár után, éppen azokban a napokban, amikor Villó született, Viktort megkérte egy kollégája, hogy helyettesítse, és tartson meg egy egyháztörténelem előadást a Sapientia Főiskolán. Bement órát tartani, amikor is néhány perc késéssel berobogott egy fiatal ember, bemutatkozott, hogy ő Csermák Péter, és elmondta, hogy sze-

retne erre a kurzusra járni, mert ebben a félévben itthon van vendéghallgatóként. Akkor még nem ismertük Pétert személyesen, de azért ismerős volt a név, ezért az előadás végén Viktor megkérdezte, hogy nem ő-e az a bizonyos Csermák Péter, aki schönstatti kispap. Persze rögtön igen jól egymásra találtak, Péter mondta, hogy éppen Kentenich-olvasókört szervez, amire minket is meghívott. Beszélgettek Kentenich atya szövegeiről, hogy milyen jó lenne többet lefordítani, így Viktor rögtön be is vállalt a nevemben néhány szöveget fordításra...

Viktor: Mindig szükség van egy jó menedzserre! Közben úgy alakult az élet, hogy végül az egész féléven keresztül nekem kellett ezt az órát tartanom, így a szemináriumok után (melyeknek, bár nagyon jók voltak, alig vártam a végét) tudtunk Péterrel beszélgetni. Meginvitált bennünket a Kentenich vetélkedőre, s az tényleg nagyon jó élmény volt.

Zsuzsa: Nagy élmény volt maga az, hogy együtt dolgoztunk, és hogy Kentenich atyát jobban megismertük, a személye nagyon közel került hozzánk.

Viktor: Először különféle módon vonzott bennünket, Zsuzsit inkább lelkiileg, a személyisége, tanítása, gondolatvilága érintette meg, engem meg mint történelmi személyiség érdekelt nagyon.

Zsuzsa: Viktort a XX. századi szentek nagyon lázba hozzák, és Kentenich atya abszolút beleillett abba a sorba. A száműzetése, a sok izgalmas esemény nagyon felkeltette az érdeklődését, miután Mindszentyvel, Brenner Jánossal, Apor Vilmosmal és sok mással is foglalkozott.

Viktor: Kentenich atya tanításával eleinte nehezebben barátkoztam. A pol-

con van még pár könyv, aminek többször is nekifutottam, pl. a „Szentség a hétköznapiakban” c. kötet. Hát az egy ilyen örök vágy...

Zsuzsa: Lehet, hogy nem ezzel kellett volna kezdeni a Kentenich atyával való barátkozást... Szerintem hihetetlen izgalmas, amiket mondott, amit írt, az a gazdagság és életközelség. Aztán kezdődött az Atya-év. Ez az az év volt, amikor a mozgalomban is erős volt az Atya-áramlat. Lehetett fogadni az otthonunkban az Atya-jelképet, és mi jelentkeztünk. Aztán kaptunk egy hívást, hogy van lehetőség Kentenich atyával szeretetszövetséget kötni. Mi még akkor nem kötöttünk szeretetszövetséget a Szűzanyával, ezért nem tudtuk, köthetünk-e előbb Kentenich atyával. A Gódány házaspárhoz fordultunk kérdéseinkkel. Akkoriban már a szeretetszövetség megkötésének vágya is érlelődött a szívünkben, de nem akartunk kapkodni. Szép volt, hogy először hallgattak mindketten, aztán Róbert megtörte a csendet és azt mondta: „Köszönetet szeretnék mondani Kentenich atyáért, hogy elvezessen benneteket a Szűzanyával kötendő szeretetszövetségre.” Ősszel a zsinaton meg is kötöttük Kentenich atyával a szeretetszövetséget, aztán tavasszal a kápolnaünnepkor pedig a Szűzanyával. Ez is egy olyan szép folyamat volt. Azt gondolom, hogy Kentenich atya nagyon segített, kézen fogott minket ezen az úton. Hát így kerültük közel Kentenich atyához.

Viktor: Mi Tilmann atyával személyesen csak néhányszor találkoztunk. Meghatározó élmény volt számunkra az aranymiséje, amikor egy pár percre mi is odaléphetünk hozzá. Ebben a ta-

lálkozásban megtapasztaltuk Tilmann atyánál, hogy tényleg csak az az ember, vagy házaspár létezik számára, akivel éppen beszél, és megérzi, hogy annak az embernek mire van szüksége.

Zsuzsa: Azt az egy mondatot, amit akkor kaptunk Tőle, azóta is hordozzuk. Így, hogy egy-egy ünnepen láttuk csak, és kazettáról hallottuk, olvastunk tőle, más, mint élőben, ereje teljében, de mégis nagyon meghatározó, hogy volt vele egy picit kapcsolatunk. Fontos számunkra ez a kötődés is.

Viktor: Aztán elvállaltuk, hogy digitalizáljuk azokat a kazettákat, amiken a Tilmann atya által tartott családnapi előadások felvételei vannak. Több száz órányi hanganyagot tettünk át kazettáról számítógépre. Sajnos mindet nem tudtuk meghallgatni, sokszor csak a háttérben ment a másolás, de még így is nagyon hatott ránk mindaz, ami ezeken a hangfelvételeken keresztül ájtott, Tilmann atya személyisége, stílusa, és az első évtizedek családnapi hangulata, légköre.

A Családkadémiára is jártatok.

Viktor: Igen, a Családkadémia nagyon vonzott minket, nemcsak mint előadóképző, hanem mint közösség, amire nagyon vágytunk. Nagyon jó évfolyamunk volt, a kétéves képzés végére nagyon erős lett a csapat. Hiszünk abban, hogy ez nagymértékben Nyitrai Tamás közbenjárásának köszönhető. Tamás és Kati volt ennek az évfolyamnak a házigazdája, de Tamást a jó Isten 2012 nyarán magához szólította. Tamás elvesztését az évfolyam közös fájdalomként élte meg, ugyanakkor megtapasztaltuk azt is, hogy személyében kaptunk egy égi pártfogót, aki már nem földi,

hanem mennyei házigazdaként intézi az évfolyam ügyeit.

Kevés ilyen évfolyam van, amelyik ennyire aktív.

Viktor: Igen, a CSAK 10 házaspárjai közül mindenki megtalálta a maga feladatát. Vannak, akik pár év kihagyás után visszatértek Óbudavárra, és most már házigazdaként vagy előadóként újra járnak családnapi napokra. Sok feladatot közösen vállalnak az évfolyam házaspárjai. A Magyar Schönstatt Családban nagyon jól kitalálta ezt Tilmann atya, hogy sok feladatot – legyen az a Kentenich vetélkedő, vagy bármi – több házaspár együtt csinál. A mozgalom vezetésében is ez egy nagy ajándék, hogy házaspárok együtt dolgoznak, kiegészítik egymást. Ebben megéljük azt is, hogy tudjuk, imában, lélekben hordozzuk egymást nap mint nap.

Mi nektek a legfontosabb a sok schönstatti kincs közül?

Viktor: Az, hogy olyan ez, mint egy család. A család nagyon nemes értelmű, hogy több generáció van együtt, nagyon kicsitől idősekig, és ebben valami hihetetlen összetartó erő van. Nagyon ritka az Magyarországon – én csak a Schönstattban találtam meg ezt –, hogy még ha vannak is feszültségek, akkor sem irigységgel, féltékenységgel vagyunk egymás iránt, hanem tudunk örülni egymás minden örömének, és hordozni egymás nehézségeit. Ez számomra óriási erő ebben a közösségben. És az is, hogy vannak családok, akiket lehet, hogy nem látunk évekig, de mikor újra látjuk egymást, akkor egy pillanat alatt ott tudjuk folytatni, ahol korábban abbahagytuk.

Zsuzsa: Számomra nagyon erős benyomás a szentély. Mind a háziszentély, mind a kápolna. Az a kegyelem, amit ezen keresztül minden nap kapunk a jó Istentől. Ennek a megtapasztalása nap mint nap egy óriási nagy csoda. Itt a víz mindig borrá változik. Akár az egész mozgalmat nézzük, akár a mi kis életünket, családkunkat, házasságunkat, gyermekeinket. Sokszor azt érezzük, hogy ezt meg sem érdemelnénk. Csodálatos a jó Isten és a Szűzanya szeretetének a megtapasztalása.

Viktor: Látszik, hogy Schönstatt minden egyes mozzanata, téglája a jó Isten ajándéka, kegyelme, és nagyon-nagyon a helyén van. Emberi szemmel, ésszel föl sem fogható, hogy ez így lehetséges. Szép megtapasztalni a mozgalom növekedését is. Azt is annyira jó látni, hogy most már az év bármely napján megy Óbudavárra az ember, mindig van ott élet. Jönnek a családok, ott ünneplik a

családi évfordulókat, járják a Házaspárok útját, részt vesznek a hétvégi programokon. Szóval a mindennapok részévé válik Óbudavár, pedig a családoknak ez sokszor többszáz kilométeres utazást jelent. De a mély lelki kötődés legyőzi az emberi akadályokat.

Zsuzsa: Számunkra különösen nagy örömet jelent, hogy a gyermekeink is mindig nagyon szívesen jönnek Óbudavárra, hogy ők is mennyire kötődnek a szentélyhez, milyen közvetlen a kapcsolatuk a Szűzanyával. Megéljük ebben a Szűzanya nagy ígétetét, hogy „erről a helyről magamhoz vonzom az ifjú szíveket”. Így – visszautalva az első kérdésre – a boldonságtól azért eljutottunk a fiatalokig... Reméljük, hogy a Szűzanyának ez az ígéréte nemcsak a gyermekeinkre, hanem ránk is vonatkozik. Mi igyekszünk ehhez szívünk fiatalosságát és nyitottságát megőrizni.

A nagy döntés: jövőre elmenjek-e a női lelkinapra vagy sem?

(Női lelkinap volt a Don Bosco Közösségi Házban 2015. 01. 31-én)

Az életünk döntések sorozata.

Ahogy egy baseballjátékos sem mérlegelhet minden lehetséges kimenetelt egy labda érkezése előtt, jobb, ha hozzá hasonlóan tekintetünket az égre emelve (Isten vezetésére figyelve) nekiindulunk, és szemmel tartjuk a labdát (azokat a jeleket, melyeket Isten ad a döntéshez).

Mária is megijed egy ilyen feldobott labdától, mikor az angyal közli vele, hogy Isten anyja lesz. Azonnal visszakérdez, hogy hogyan lehetséges ez. Isten hírnöke nem ad kimerítő választ (nem vázol lehetőségeket, következményeket), csak ennyit mond: „Istennél semmi sem lehetetlen”.

Mária pedig elindul, s figyeli a jeleket. Útra kel Erzsébethez, elindul a népszámlálásra, gyermeket szül egy istállóban, menekül Egyiptomba, látja fia halálát... Nem racionális mérlegelésekből fakadóan dönt, hanem az egyetlen bizonyosságból: Istennél semmi sem lehetetlen.

Olyan jó, hogy egy ilyen asszony példája áll előttünk! Egy nőé, akinek élete ugyanúgy gondokkal és megoldandó feladatokkal is teljes volt, akár a miénk. Ereje és kegyelemmel teljessége pedig egy egyszerű, de tökéletes Istenre való ráhagyatkozásból fakad.

Az is jó, hogy ilyen világos példán keresztül olyan egyszerűnek tűnik a mi kusza életünk is! A nővér (*Gertraud*

Evanzin schönstatti Mária-nővér), aki a fenti gondolatokkal segített nekünk megtalálni a „jó fajta” belső nyugalanság és a rossztól való káros stressz közötti különbséget, szintén nagyon jó példa volt. Belső nyugalma és derűje kiült az arcára. Jó volt rácsatlakozni kifogyhatatlannak tűnő akkumulátorára. Csak töltöttünk, erősítettünk – mintegy nyolcvan nő egyszerre –, hogy ne csak a felhasználói felületünk (a felszín) izzon a mindennapok forgatagában, hanem jó döntésekből fakadóan szívünk legmélye is tisztán és erősen fogadja a labdákat.

Jön az a meccslabda, nem késik!
A Családkadémia 2015-ös újdonsága!

A női lelkinapos előadásokra megjelent az előadásanyag könyv formájában: N. Stosiek és társai: Jól választasz? (Mitől jó egy döntés, és hogy találunk rá) Kiadó: Családkadémia-Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 2015. Terjedelem: 80 oldal Ára: 500 Ft csaladakademia.hu/olvass Megrendelhető: kiado@csaladakademia.hu, ill. megvásárolható a terjesztést végző családjainknál.

„MTA Bank”

Három éve, karácsony előtt kaptunk a Magyar Schönstatt Mozgalom vezetőitől egy levelet, ami akkor nagyon szíven ütött minket. E levélben az Egyesület súlyosbodó gondjaira megoldást keresve – Tilmann atya tanításának megfelelően – a következőket kérték a mozgalom tagjaitól:

- napi imádság a mozgalomért
- áldozathozatal (pl. hetente egy órát, egy napomat felajánlom, beteszem a korszóba a mozgalomért)

– valamint, legutolsóként az anyagiak.

A levél komoly gondolkozásra késztetett minket, kerestük, hogy a mi családunk személyesen mivel tudna hozzájárulni a kegyelmi tőkéhez, amit a Szűzanya a mozgalom céljaira tud fordítani.

Sok jó ötlet jutott eszünkbe, akkor jöttünk például rá arra, hogy ha a mozgalomért teszünk valamit, annak már végcélja, eredménye is haszon Schönstatt Családunk számára, de „duplán hasznosul” a befektetett energia, ha a feladat elvégzéséhez szükséges munkánkat, időnket, fáradságunkat és az elvégzett munka örömet is beletesszük a kegyelmi tőkébe, és felajánljuk a mozgalomért.

Nagyon elgondolkoztattak minket az anyagi kérdések is. 2011-et írtunk, a gazdasági válság a körülöttünk élő csala-

ládokban is komoly sebeket okozott, a mi anyagi helyzetünk sem volt könnyű. De eszünkbe jutott a szegény asszony két fillérjéről szóló példabeszéd is, aki nem a feleslegéből, a megtakarított pénzéből adott, hanem mindenét odaadta. Feltettük magunknak a kérdést, tudunk-e bízni annyira a jó Isten és a Szűzanya gondviselő szeretetében, hogy biztosak vagyunk benne, ha adunk a sajátunkból, akkor sem lesz nekünk kevesebb. Korábban is nap mint nap megtapasztaltuk,

hogy a jó Isten anyagi téren is megadja nekünk mindazt, amire szükségünk van, és reméltük, hogy a jövőben sem lesz másként.

Átgondoltuk azt is, hogy mit teszünk a bevásárlókosarunkba. Ezt a kérdést konkrét és elvontabb értelem-

ben is feltehetjük... Néha megvásárolunk olyan dolgokat is, amire nem is biztos, hogy szükségünk van, időnként több liter benzint elpöfögünk kényelemből. Végig gondoltuk, hogy milyen különórákra járattuk gyermekeinket, és ezekért mennyi pénzt fizetünk ki havonta... Persze fontos, hogy megtanuljanak angolul, de nem lenne-e fontosabb „életbiztosítást” kötni rájuk a Szűzanya biztosítójában? Elhatároztuk, hogy gyerekenként havi 1-1 angolóra árát átutaljuk az Egyesületnek.

...mindig kamatos-
tul fizette vissza
adományunkat. Az
Ő nagylelkűsége
mindig felülmúlja a
miénket.

És a következő években megtapasztaltuk a csodát... A Szűzanya megmutatta, hogy Ő éppen fordítva működik, mint a világi bankok, nagylelkűen elengedi tartozásainkat, és a neki adott forintjainkat álmkamatokkal együtt fizeti vissza. Néhány hónap elteltével férjemet előléptették, ami béremeléssel is együtt járt. Picit növeltük a havi rendszeres adományunkat, erre bevezették a családi adókedvezményt, ami ismét jelentős összeggel bővítette a családi kasszát. Bármikor is adtunk, a Szűzanya néhány hónapon belül mindig kamatostul fizette vissza adományunkat. Az Ő nagylelkűsége mindig felülmúlja a miénket.

Nyárról nyárra, sőt – hála a jó Istennek – néha most már év közben is visszatérhetünk Óbudavárra. Látjuk a növekedést, hogyan épül és szépül Szentélyünk körül a képzőközpont, hogyan válik egyre kényelmesebbé, otthonosabbá. Érzékeljük azt az igényt és vágyat

is, hogy milyen jó lenne, ha még több szálláshely épülne, hogy így még több család eljuthasson családnapokra, még több fiatal táborozhasson a Szentély közelében. „Semmit nélküled, semmit nélkülnk” – szépen kifejezi ez a mondat mindazt, amit Óbudaváron tanultunk. Ha mi beletesszük a korsóba a két filléréinket, abból a Szűzanya csodát tesz. Abból valami sokkal nagyobb és értékesebb dolog jön ki, mint amire emberi ésszel számítanánk. A téglákból és cserpekből egy kápolna, Krisztus lakhelye, ahol nap mint nap megtapasztalhatjuk az otthonosságot és a lelki átalakulás csodáját, egy képzőház, ahol növekedhetünk, és ahol újra és újra felfedezhetjük házastársunk szívét, egy játszótér, ahol a gyermekeink jól érzik magukat. Talán a mi részünkről kell hozzá egy kis bátorság, némi nagyszívűség, de biztosak lehetünk benne: Anyánk mindenről tökéletesen gondoskodik...

Hálával emlékeztünk meg arról, hogy ami itt, Óbudaváron lett, az a Szűzanya segítségével, a családok által jött létre. Tegnap te adtál, ma én adok. És nem elsősorban pénzt! A jó sorrend:

1. imádság,
2. áldozat,
3. munka és pénz.

Itt is **szeretnénk megköszönni nagylelk és h séges adományozóinknak** a segítségüket. Idén a személyes **köszönőleveleket e-mailben küldtük ki.**

Legyőzni a farizeust önmagamban¹

Bevezetés

A tanárok, szülők – általában az idősebb nemzedék – néha furcsán, fejcsóválva nézik a fiatalok „boldonságait”. Mintha már nem emlékeznének saját fiatalságukra, mintha elfelejtették volna a saját túlkapásaikat, tévelygéseiket, meg azt, hogy nekik is mennyi gondot okozott annak idején a felnőttek rosszallása, ajakbiggyesztő leértékelése.

Mit mond erről Kentenich atya?

„...Mit akar Isten? Miért hagyja, hogy az emberek – akikben mély szenvedélyek vannak – mindig újra elessenek? Mi lehet ennek az igazi értelme?

Talán az, hogy Isten gyökerestől ki akarja tépni az embert saját (megromlott) énjének talajából. Ki kell onnan emelnie őt. Ezt Isten általában csak úgy tudja megtenni, ha hagyja, hogy elessünk; még azokat az embereket is hagyja, akik már az imaélet magasabb csúcsain lebegnek. Az emberi természet nagyon önző lett; az 'én-pestis' nagyon megtámadta. Ezért a Jóisten kénytelen újra meg újra megengedni, hogy bepisskoljuk a 'fehér gallérunkat'. Egyébként sohasem szakadnának ki a gyökereink.

Mi a Jóisten szándéka? Miért engedi, hogy elessünk; miért engedi, hogy olykor nagyon erős szenvedélyek is fellángoljanak bennünk és elragadjanak?

Csak azért engedi, hogy valóban megválthasson minket. Ehhez azonban először is feneketlenül mély alátra van szükségünk. Vegyünk egy példát. Tekintsünk egy embert, aki bűnös szokástól szenved – pl. rendszeresen a hatodik parancs ellen vétkezik... Azt hiszik, hogy ez az ember nem válhat szentté?! Dehogynem! Hiszen éppen az állandóan ismétlődő bűnök és hibák révén kapunk esélyt arra, hogy személyiségünk gyökerei egészen mélyen kiszakadjanak (megromlott) énünk talajából. Akár súlyos bűnök, még a legrosszabbak is előfordulhatnak. Vagy ha magunkra tekintünk, akkor tudjuk jól, hogy nagyon sok bűn és hiba megeshet velünk is. Talán sohasem fogunk megszabadulni tőlük. Mert nem ezt akarja a Jóisten. Ugyanis

¹ P. J. Kentenich (1930): Der heilige Geist und das Reich des Friedens, 276–279.

csak abban a mértékben adhatja nekünk a 'fehér gallért', amennyiben a természetünk elveszítette (megromlott) »énjébe« kapaszkodó gyökereit, és gyökeret vert Istenben.

Érzik, hogy mennyire visszajára fordult a megváltás-fogalmunk, hogy tulajdonképpen eltaszítjuk Krisztustól a súlyos küzdelmeket vívó embereket?!

Elöttem van pl. egy szörnyen szenvedélyes fiú. Nemde azt kell, hogy mondjam: Ha nekem is ilyen hajlamaim lennének, akkor én is ilyen lennék?! Nos, akkor kinek köszönöd a megváltásodat? A Jóistennek. A Jóisten viszi ezt végbe!

Nem gondolkodhatom úgy, hogy nekem 'viszonylag nemes, tiszta természetem miatt nincsenek olyan küzdelmeim, mint másoknak'.¹ Ha így gondolkozom, akkor nem vagyok megváltott ember. És még az sem elég, ha megelégszem azzal a gondolattal, hogy 'ha nekem ilyen és ilyen hajlamaim lennének, akkor én is ugyanolyan (rossz) lennék'.² Sokkal inkább azt kell mondanom: akkor még sokkal rosszabb lennék, nemcsak az önfegyelem szempontjából,

hanem valláserkölcseileg is.³ Azt pedig, hogy nekem nincsenek olyan vad szenvedélyeim, nem a természetemnek köszönhetem (hanem Istennek).

Látják, állandóan (helytelen) vánkost keresünk (megromlott) »énünk« számára!...

Alázat és bizalom. A megváltás értelme tehát ez: szakítsuk ki gyökereinket (megromlott) énünk talajából, hogy aztán új gyökeret verjünk Istenben. Ez magától értetődő!

Ha egyszer igazán beletekinthetnénk ösztönösségünk börtönébe, meg kellene bolondulnunk. A modern ember ezt nem bírná elviselni. Emiatt a gyökerek kiszakításával lépést kell, hogy tartson egy új gyökeretetés (Isten irgalmas szívébe), különben kibebrendülési komplexust, beteges büntudatot kapunk. És ezzel fordított célt érünk el. Amilyen mértékben tehát kitépjük régi gyökereinket, éppen annyira és azzal egyidejűleg gyökeret kell

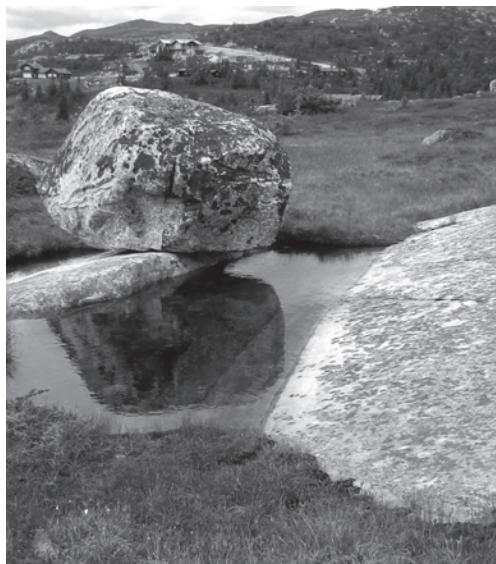
Miért engedi, hogy elessünk; miért engedi, hogy olykor nagyon erős szenvedélyek is fellángoljanak bennünk és elragadjanak? Csak azért engedi, hogy valóban megválthasson minket.

vernünk Istenben a határtalan bizalom segítségével. Ez valami egészen szívbe markoló mélység! Ez az igazi életszentség! Isten akarata ez: nem a 'tisza gallér a leg-

¹ és emiatt magunkat mások fölé helyezni.

² E megfogalmazás mögött az a helytelen feltevés áll, hogy az ember értékét a természetes adottságai döntenek el.

³ mert a mostani viszonylag tiszta állapotomban sokkal önzőbb vagyok, sokkal jobban kapaszkodok (megromlott) „énembe”.

fontosabb', hanem hogy szívem mélyéből alázatos legyek, és határtalan bizalommal átadjam magamat Neki.

Ezzel tulajdonképpen egy halom kérdést megválaszoltam, melyeket feltettek vagy még magukban tartanak.

Pl.: ha a természetem nagyon lázadó és heves, akkor helyesen járok-e el, ha ezt választom különleges jófeltételnek: *'Kiegyensúlyozottnak kell lennem!'*

Itt először is az a kérdés, hogy erény-e a 'kiegyensúlyozottság'. Azt várja-e tőlem a Jóisten, hogy kiegyensúlyozott legyek? Isten örül annak, ha a csillagok különbözőek, ha a virágok különböző

színben és alakban pompáznak. És ha akarná is azt, hogy (majd egyszer) kiegyensúlyozott legyek, most még nem akarja. Ő elsősorban nem azt akarja most, hogy hibátlan legyek, hanem azt, hogy alázatosabb.

Persze a természet szeretne megtisztulni. Ez egészséges. Ez a vágy a paradicsom egy darabja. De mert a természetem nem tiszta, nem szabad azt gondolnom, hogy Isten nem kedvel engem. Éppen hogy kedvel, mert érezni engedi (a tisztaság utáni vágyat)... Aztán idővel fogunk kapni 'fehér gallért' is; de nem azért, mert ezt kértük vagy akartuk, hanem mert Isten megajándékoz velem, miután egészen kicsivé váltunk; mert kicsik akarunk lenni.

Igen, a gyermekségnek kellene gyógyítania egész nyakatekert gondolkodásunkat és érzületünket. Ugye nem hiszik el, hogy ez lehetséges? Pedig ha Isten egyszer valóban kicsivé tesz bennünket, akkor majd meg fogjuk látni, mennyire egészségesen gondolkozunk és érzünk.

Akkor nem csak azt fogom hajtogatni: *Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz!*

Hanem pontosan fogom tudni, hogy mit kell kívánnom a magam számára...!"

„Korunk legnagyobb szerencsétlensége, hogy az ember elvesztette gyermeki lelkét; tehát a legnagyobb szerencsétlenség az Istentől való függőség tudatának elvesztése. Nem a háború és nem is kultúránk bombák általi megsemmisítése a legnagyobb szerencsétlenség, hanem az elvesztett gyermeki lélek.”

Kertenich József

Ferenc pápa válasza

a Schönstatt Család százéves jubileuma alkalmából
rendezett pápai meghallgatáson

I. rész

Szentatya, a Gondviselés megajándékozott bennünket a szép megtapasztalással, hogy a Szeretetszövetség lelkesége vezeti és erősíti a házaspárokat és családokat. Ugyanakkor érzékeljük, hogy sok kereszténynek nincs lehetősége átélni a házasság szentségének szépségét.

A most befejeződő szinódus segít nekünk tudatosítani, hogy sok kultúrában már nincs meg a család egyöntetű fogalma. Sürgetést érzünk arra nézve is, hogy segítséget nyújtunk a hívőknek, akik különböző valóságokat és töréseket élnek meg. Szentatya, szeretnénk, ha számolna velünk azon az úton, amely most elkezdődött a szinódussal.

Lelkipásztori tapasztalatai révén, a családdal kapcsolatos kihívásokra milyen útmutatást tudna nekünk adni, arra nézve, hogyan kísérjük jobban azokat a testvéreinket, akik még nem érzik magukat befogadva Egyházunkba, és hogyan vezessük a jegyespárokat és családokat, hogy eljussanak oda, hogy élő és ellenállhatatlan példává tudjanak válni azok számára, akik a teljesség útját keresik?

Ferenc pápa:

Azon a problémán belül, amelyet a kérdésekben érintetek, van egy nagyon szomorú és

nagyon fájdalmas dolog. Azt gondolom, hogy a keresztény család, a házasság soha nem volt olyan erős támadásnak kitéve, mint manapság. Közvetlen és valóságos támadásoknak. Lehetséges, hogy tévedek. Egyháztörténezeink meg tudnák mondani. A családot mint olyat manapság ütik-verik. A családot verik, és a családot elkorcsosítják – jó, ez csak egy asszociáció, de manapság akármit „családnak” lehet nevezni.

És hány sérült család, hány tönkrement házasság, mennyi relativizmus a házasság szentségével kapcsolatban! Akár szociológiai szempontból nézzük, akár az emberi értékek szemszögéből vagy a katolikus szentség oldaláról, ez a család krízise. Krízis, mert minden oldalról „ütik-vágják” a családot, és az már agyonsérült.

Ezért világos, hogy nem marad más, mint, hogy tegyünk valamit. Azt kérdezitek, mit tehetünk.

Tarthatunk szép beszédeket, kinyilatkoztathatunk alapelveket – néha ezt

is meg kell tenni – ugye? Világosan és nyíltan kell fogalmazni: Ki kell mondani például, hogy „kérem szépen, amiről ti beszéltek, az nem házasság. Az egy társulás. De nem házasság.” Vagyis néha egészen világosan ki kell fejezni, ki kell mondani dolgokat.

Maga a lelkipásztori módszer ebben az esetben csakis a „testközeliség”. A kísérés. Ez azt jelenti, hogy időt adok, időt szánok, pazarolok a másik emberre. A nagy időpazarló mester maga Jézus. Nem igaz? Rászánta az időt a kísérésre, a lelkiismeret érlelésére, sebek gyógyítására, tanításra. A kísérés azt jelenti: együtt járni az utat a másikkal.

Szemmel láthatóan leértékelődött a házasság szentsége, és öntudatlanul a szentségből csak a szertartás maradt meg. A szentség rítusá degradálódott.

A szentségi házasságkötés társadalmi cselekedet, igaz, hogy vallásos és megkeresztelt emberekre vonatkozik, de a leglényegesebb vonás, hogy társadalmi. Hányszor találkoztam lelkipásztori munkám során emberekkel, akik nem és nem akartak összeházasodni: – Miért nem házasodtok össze? Együtt éltek, miért nem esküsztok meg? – Jaj, nem, mert... ez és ez, a lakodalom, tudja! Nincs pénzünk. – Tehát a társadalmi vonatkozás elfedi a fontosabbat, az Istennel való egységre törekvést.

Emlékszem, Buenos Airesben volt pár pap, akik azzal az ötlettel jöttek hozzám, hogy templomi esküvő akármikor lehessen. Általában csütörtökön vagy pénteken van a polgári házasságkötés, és szombaton a szentségi esküvő. Világos, ugye, hogy ez így nem volt jó, mert már a polgári esküvő után ünnepeltek

egy nagyot, s a további feleslegessé vált. Ezért ezek a jó lelkipásztori érzékkel megáldott papok, hogy segítsenek ezen, azt találták ki, hogy az egyházi esküvő lehessen „akármely órában”. Ha véget ér a polgári esküvő, átmennek a templomba. Ez egy példa arra, hogyan könnyíthetjük meg a felkészülést.

Nem gondolhatjuk, hogy a házasságra készülő jegyesek számára elég lehet 2 találkozó vagy 2 konferencia. Ez a mulasztás a mi bűnünk, papoké és laikusoké, akik érdekeltek vagyunk a család megmentésében. A házasságra való felkészítésnek egészen messziről kell indulnia. Kísérjük a jegyeseket. Kísérni, de mindig „testközelben” és úgy készülni. Tudniuk kell, mire készülnek. Sokan nem tudják, mit tesznek, és öszszeházasodnak anélkül, hogy tudnák, mit is jelent az. Mik a feltételek? Mit ígérnek egymásnak? Jó, jó, minden nagyon szép – ugye –, de nem vesznek róla tudomást, hogy ez örökre szól. És akkor még itt van hozzá az ideiglenesség kultúrája, amelyben élünk, nemcsak a családban, hanem a papok között is.

Egy püspök mesélte, hogy bemutatnak neki egy kiváló fiatalembert, aki pap szeretett volna lenni, de csak tíz évre. Ez az ideiglenesség kultúrája. Csak egy időre szól. Az „örökre” mintha elfelejtődött volna.

Helyre kell hozni sok dolgot a mai sérült családokban. Sok-sok dolgot. De semmiből sem szabad botránnyt csinálni, ami a családban történik. Drámák, családok tönkremenése, gyerekek így-úgy. Nem szabad.

A színóduson egy püspök ezt a kérdést tette fel: Tudatában vagyunk mi,

papok, annak, hogy mitől szenved egy gyerek, amikor a szülei elválnak? Ők az első áldozatok. Hogyan kísértjük a gyerekeket? Hogyan segítünk az elvált szülőknek, hogy ne használják túsznak a gyermekeiket? Hány olyan lelki sérült van, aki szavakkal teszi tönkre a másikat, mert úgy nevelte apja annak idején, hogy csúnyán beszélt az anyjáról, vagy az anya beszélt megszegyenítően az apáról! Ezek olyan dolgok, amelyeket meg kell közelíteni minden családban, aztán kísérni, vagyis tudatában kell lenni, hogy mit teszünk, és hát különféle helyzetek vannak ugye manapság.

Nem házasodnak, otthon maradnak. Van menyasszonya, van vőlegénye, de nem köt házasságot. Egy anya kérdezte tőlem: „Atya, mit tehetek azért, hogy a 32 éves fiam megházasodjon?”

– Jó, hát ugye először legyen menyasszonya, asszonyom.

– „Van már neki, de nem kötnek házasságot.”

– Hát, ha van neki menyasszonya és mégsem akarja elvenni, akkor – asszonyom – ne vasalja ki többé az ingeit, majd meglátjuk, mozdul-e.

Bizony, hányan vannak, akik nem kötnek házasságot! Együtt élnek, és ahogy látom a saját családomban is, ez egy „részidős” dolog. Hétfőtől csütörtökig a menyasszonyommal vagyok, péntektől vasárnapig a szüleimmel. Ezek új formák, teljességgel rombolóak, a házastársi szeretet nagyságának korlátozói. Így van?

Látjuk jól ezeket a dolgokat, együttélések, különválások, s a kulcs, amely segíthet, az a testközeli kísérés, nem térítünk erőszakosan, mert az nem hoz eredményt. Kísérni őket! Türelem, türelem. Ma egy szó, holnap egy tett – nem tudom. Ezt tudnám javasolni.

„Az Úrban elhunyt már most boldog!

Igen, mondja a Lélek, mert megnyugszik szenvedéseitől és elnyeri jó cselekedeteinek jutalmát.” (Jel.14,13)

Kedves Testvéreink!

Mély fájdalommal, de Isten akaratában megnyugodva tudatjuk, hogy férjem, édesapánk Megyimórecz István 2015. március 15-én az irgalmasság órájában, életének 55. évében elhunyt. A Szeretetszövetség, amit évtizedekkel ezelőtt a Szűzanyával megkötött, földi életében is folyamatosan gyümölcsöző kegyelmi ajándék volt. István erős hite, kedves jelleme, sokoldalú tudása, segítőkészsége mindannyiunk számára példaértékű. Aki együtt érez velünk és úgy gondolja, hogy eljön, azt szeretettel várjuk. Temetése a Pécsi Központi Temetőben, 2015. március 31-én, a 14:00 órakor kezdődő temető kápolnai szentmise után lesz.

Megyimórecz család

Fiatalság – bolondság? Vagy inkább boldogság?

Szeretem nézegetni az arcokat. Elképzelni, milyen lehetett fiatalon, milyen lesz megöregedve. Anya-lánya, apa-fia, nagyszülő-unoka – felfedezni az arcokban a közöset, a sajátos, felmenőkre jellemző vonásokat, és elképzelni, hogyan változik majd, miből, mitől lett olyanná, amilyen most. Mondják, negyvenéves korunk után mi is felelősek vagyunk az arcunkért: kemény, derűs, keserű vagy bizakodó, a ráncaik mosolyognak vagy haragszanak, csillogó a tekintetünk vagy üveges. A fiatalok arca sima, üde, az idősebbeké gazdag, beszédes. Árulkodik a megtett útról.

A fiatalság egyenlő a boldogsággal? Én nem így érzem. A fiatalság számomra a számtalan útkeresés korszaka volt, az összezavarodottság érzése, és a zsákutcák fáradtságos, lélekölő végigblattyogása, és körülöttem a sok elhibázott életet látva a csüggedés, a bizonytalanság, hogy nekem sikerül-e majd megtalálni a helyes utat. És manapság még nehezebb, mert egyre kevesebb a kitaposott ösvény, még erősebb a szembeszél, ami el akar tántorítani, arrafelé terelve, hogy a könnyebb úton járjunk.

Fiatalon találtam meg az utamat, a férjemet, Istent, és azóta vagyok igazán boldog. Nekem a boldogság a jó úton lenni, akkor is, ha ez az út küzdelmes. Az az életérzésem, hogy egy ígéretes hegyre mászom felfelé, aminek a csúcsa nem az életközép, hanem a megérkezés az örök boldogságba.

Az út maga az élet. A fiatalság a hátizsák megtöltésének a korszaka, amikor igyekeztem megszerezni azokat a képességeket, jártasságokat, amik a feljebb jutáshoz, életben maradáshoz kellenek. Amikor kiválasztottam a legfőbb társamat és menet közben más szövetségeseiket, akikkel segítjük egymást az előrehaladásban.

A terep folyamatosan változik, könnyebb, nehezebb szakaszok követik

egymást. Igyekszem a hátizsákomat folyamatosan tölteni, megfelelni a kihívásoknak, felkészülni az újabbakra, sőt másokat is, főként családomat segíteni a felfelé haladásban. De nemcsak tölöttem a batyum, hanem dobálok is ki felesleges dolgokat: szokásokat, elvárásokat, családi terheket, megbántottságokat – nem ad hoc módon, hanem környezettudatosan, szeliktíven, lehetőleg oda letéve, ahova kell.

Lehet, hogy az évek során fáradok, nehezebben bírom a tempót, vannak veszteségeim, de örülök a megtett útnak. Jó arra gondolni: ezt is megcsináltuk, azt is túléltek. Szólhatunk a mögöttünk járóknak: gyertek bátran, ez az út járható, ne féljetez attól, hogy küzdelemmel jár, ne csak a várható meredek sziklákra és kaptatókra, fenevadakra, verejtrekre és izomlázra gondoljatok, lesz ott vidáman csörgedező patak, madárdal, árnyas ösvény, virágos rét, biztonságot adó bar-

Nekem a boldogság a jó úton lenni, akkor is, ha ez az út küzdelmes.

lang, felétek nyújtott segítő kéz, kacagás, sok jó barát, értelmes cél. És az út Tervezője, aki ismer minden bukkanót,

minden zezzugot, ha antennánkat ráírnyítjuk, adja a jeleket, hogyan és miként juthatunk biztonsággal célba.

Tudom, ma a cél sokak számára az örökké

tartó fiatalság: a gyerekek mielőbb fiatal felnőttnek akarnak kinézni, viselkedni, élni, az idősek meg minél tovább. Én örülök a megtett útnak, igyekszem megbocsátani magamnak a tévutakat, de azért, hogy ismét fiatal lehessenek, hogy mindent újra kezdhessenek, nem mennék vissza a hegy aljára. Igyekszem meglátni ennek a szakasznak a szépségeit, kihívásait, kíváncsian és bizakodva várom, mit tartogatnak az út további kanyarulatai, és vágyom megérkezni a csúcusra, vizszatérni az Atya szerető ölelésébe, úgy, hogy ott majd remélhetőleg minden szerettemmel találkozhatom.

Após, anyós

„Isten a teremtés kezdetén férfit és nőt alkotott. Az ember ezért elhagyja apját, anyját, a feleségéhez ragaszkodik és ketten egy test lesznek. – Ettől kezdve többé már nem két test, hanem csak egy. Amit tehát Isten összekötött, azt ember ne válassa szét.” (Mk 10,6–9)

Még jegyesként olvastuk Gyököcssy Endre „Nem jó az embernek egyedül” című könyvét. Sok dolgot helyére tett bennünk a házassággal kapcsolatban. Jó szívvel ajánljuk ma is. Hosszan kifejti, hogy mennyire fontos, hogy „a férfi elhagyja” a szülői házat, és úgy alapítson családot. Egy férfi akkor tud a családjának feje lenni, ha ezt a szerepét a férfi apja és anyja nem befolyásolja, korlátozza. Ez a lépés azt is jelenti, hogy a férfi számára a házastársi kötelék az első és legfontosabb a továbbiakban: „ragaszkodik feleségéhez”. Ezzel egy új egység jön létre: egy lelki, szellemi és testi egység. Jézus megerősíti ezt az egységet: amit Isten egybekötött, ember széjjel ne válassa. Ez vonatkozik a házastársakra, de ránk, szülőkre, apósra és anyósra is.

Tehát döntő a házastársi kapcsolat. A gyerekeink számára döntő, hogy milyen a kettőnk kapcsolata. Az apa és anya harmonikus kapcsolata teremti meg a gyerekek számára a biztonság érzését, és azt is, hogy jó életmintákat visznek-e magukkal. Hányszor tapasztaljuk, hogy a sérült családból kikerülő gyerekek milyen nagy terheket és meg-

oldhatatlan problémákat hordoznak! Egy jó házasság nem működik magától. „Barátaim, a házasság munka!” – hallottuk sokszor Tilmann Beller atyától, aki 25 éven át vezette a magyar Schönstatt mozgalmat. Sokat beszélgetünk, megtanuljuk kezelni a különbözőségünket, és örülünk annak, hogy kiegészítjük egymást. Megtanuljuk irgalmasan elfogadni a másikat hibáival és gyengeségeivel, és hagyjuk magunkat nevelni a társunk által. Így **törekszünk mi, szülők a mi egységünkre**, és ebben a szellemben **törekszünk az ő egységük építésére**. Igyekszünk közös véleményt kialakítani, így nem vagyunk kijátszhatóak egymás ellen sem a gyerekeink, sem a menyünk és vejünk által. A gyerekeink és házastársa között is erre az egységre törekszünk. Nincs puhítás külön-külön egyikkel és másikkal, hogy beadja a derekát valamiben. Beszéljünk mindig nyíltan.

Tartsuk tiszteletben a szabadságukat. Hagyjuk, hogy különösen a házasság elején maguk tudjanak lenni és kialakítani a saját fészkeket, szokásaikat. Ne várjuk el, hogy minden vasárnap nálunk ebédeljenek, hogy sűrűn felhívjanak telefonon. Ne szóljunk bele, hogy hogyan rendezik be a lakásukat. Ne adjunk tanácsokat úton-útfélen, ne mondjuk azt, hogy annak idején mi hogyan csináltuk. Ha megszületik az első unoka, kérdezzük meg, hogy miben segíthetnénk, nagymamaként se menjünk huzamosan minden nap kézbe venni a

dolgok menetét. Hagyjuk meg nekik az irányítás lehetőségét.

Egy személyes megtapasztalás. Édesapám halála után édesanyám úgy határozott, hogy eladja a családi házat, és közelebb költözik hozzánk. Veszprémben találtunk neki lakást, és hamarosan a fölötté lévő tetőtéri lakásról is kiderült, hogy eladó. Ezt is meg tudtuk venni a ház árából az én nevemre. Gondoltuk, majd jó lesz a gyerekek közül valakinek. Üresen állt egy jó ideig, mert felújítás közben adták el. Időközben az egyik fiunk megnő-

sült, felajánlottuk, hogy oda mehetnek lakni, de be kellene szállniuk a befejezésbe. Aztán elkapott a lendület, és a kelleténél kicsit jobban kézbe vettem a dolgokat... Az áttervezést én csináltam. Persze a burkolatokat ők választották, de mindent megmutattak, várták a jóváhagyásomat. Már a függönykarnis vásárlásánál tartottak, amikor feltettem valami kérdést, hogy gondoltak-e arra, hogy az úgy jó lesz-e. Hát abban a pillanatban megérezttem, hogy lehet, hogy ésszerű, amit mondok, de ez már egy kicsit sok. Akkor már bent laktak. Volt még kulcsom, így aztán azt gondoltam, itt az ideje, hogy megváljak tőle. (Egy saját nevemen lévő lakásról van szó.) Néha a kicsit nagyobb távolság közelebb hoz.

Ha megkérdezik tőlem, hogy nekem milyen apósom és anyósom van, akkor mindig azt szoktam mondani, hogy mindenkinek ilyen apóst és anyóst kí-

Tartsuk tiszteltben a szabadságukat. Hagyjuk, hogy különösen a házasság elején maguk tudjanak lenni és kialakítani a saját fészkeiket, szokásaikat.

vánnék. Hálát adok a Jóistennek, hogy ebbe a családba kerültem. A férjem szüleitől nem jó tanácsokat kaptunk, hanem segítséget. Ha kértünk, kaptunk, ha nem kértünk, éltük a magunk életét. Ha volt valami meglátásuk, ami könnyíthetné a helyzetün-

ket, megkérdezték, hogy „nem gondoltatok arra, hogy...” és itt akkor elhangzott valami javaslat. Egy ilyen kérdésre lehet igent is meg nemet is mondani. Soha nem éreztük, hogy nyomást gyakoroltak volna ránk. Azt tanultuk Schönstattban, hogy

a kamasz gyerekeket is így kell vezetni. Nem direkt utasításokat adunk és megsértődünk, ha nem hajtják végre, hanem felkínálunk néhány lehetőséget, amiből szabadon választhatnak.

Konf iktus esetén is törekszünk az egység megtartására. Nemrég mesélte egy nagymama, hogy a veje kritizált valamit a menyé viselkedésében. Az unoka – azaz a férj – pedig megvédte a feleségét. Ez az apának nagyon rosszul esett, és a nagymama is elmarasztalta a beszélgetésükben a férjet. Gondoljunk bele, mi hogyan voltunk ilyen esetben. Számunkra is fontos volt, hogy a társunk kiálljon mellettünk. Most miért akarnánk mást a gyerekeinktől? Azért, mert azt gondoljuk, hogy nekünk van igazunk? Hibázunk, és hibázhat a társunk, és hibázhat a gyerekünk és az ő házastársa is. De van mód a megbocsátásra és a bocsánatkérésre. A lényeg, hogy be tudom-e

fogadni a másik problémáját, vagy csak mereven képviselem a saját álláspontomat, az én igazságomat.

Ha anyám jön, az egy vizit, ha anyósom, az egy vizitáció – mondhatja egy feleség. Évekkel ezelőtt hallottunk egy fiatal házaspártól előadást a családi életről. A férj így mutatta be anyja látogatását. *„Anyám jött, és leplezetlenül körülnézett. A kicsi gyerekek miatt nem volt tökéletes rend, volt mosatlan edény a konyhában, hajtogatásra váró tiszta ruha. Amikor a pókbálókat kezdte számba venni, akkor megszólaltam: – Anyuka, nálunk a pók három műszakban dolgozik, a feleségem pedig csak kettőben, így a pók vezet.”* Azt tapasztaljuk, hogy nem mindegyik gyereknek erőssége a rend, így van ez a vejeknél, menyeknél is. Nagyon szép lenne, ha rend lenne, de nincs. És akkor visszagondolok, hogy nálunk is micsoda felfordulás volt egy bizonyos időszakban, és akkor belül máris nem vagyok olyan szigorú. Egy ismerős aszszony mesélte: *„A menyemet nagyon rosszul érintette a másik, még nem nős fiam megjegyzése, amit a bátyjának mondott a náluk látott állapotokra vonatkozóan, amikor segíteni ment hozzájuk. Ez a kriti-*

ka annyira felpiszkálta a menyemet, hogy hazaköltözve 4 nap alatt felszámolta a dobozokat, és lakható állapotokat teremtett. Én egy ilyen megjegyzéssel biztosan örökre kiásom a csatabárdot.” Mit tegyünk ilyen esetben? Várunk, mert a dolgok lassan alakulnak. Ha tudok, segítek, és nem kritizálok. Ha hozzájuk megyünk, látom, hogy mit lehet csinálni és csináljuk kommentár nélkül. A kritika nem segít. Amit pedig jól csinálnak, azt megdicsérem. Vegyük észre, hogy az anyaság, az apaság milyen pozitív változásokat hozott mindegyikük életében. Egyszerűen hiszek a bennük lévő jóban, ami lassan olyan sok területen kibontakozik az élet kihívásaira válaszul.

„Fiatal vagy, amíg befogadod a szépség, az öröm, a merészség, a nagyság, az ember, a föld és a végtelenség hírnökeit. Csak akkor öregszel meg, ha már nem szárnyalsz, és hagyod, hogy a pesszimizmus és a cinizmus megdermessze a szívedet.”

Albert Schweitzer

Igényesség – kritizálás nélkül, avagy hogy szeressük ki a jót társunkból, gyerekeinkből?

„A jót, csak kiszerezni tudjuk a másiktól” – mondja Böjte Csaba. S máskor így fogalmazza: „Jóvá még nem szidtak senkit”.

Szülőként, nevelőként sokszor mi magunk vetjük el a kritizálásra való hajlam magvát, amikor mindenért szólunk: „Most ezt ide tedd, azt arra fordítsd!” stílusban.

Kritikai megjegyzéseinket igyekszünk természetesen úgy fogalmazni, hogy „ez csak a te érdekedben van!”

Agykutatások bizonyítják, hogy még ha jó szándékú **kritika** ér is valakit, akkor az ember azt éli meg, hogy „hoppá, engem fizikailag bántottak”. Még ha édesanyám figyelmeztet is, s már én is tudom, hogy igaza van, akkor is átfut rajtam, hogy miért piszkál.

A kritika azt az agyi részt mozgatja meg, mint amikor pofon vágnak, agyunk úgy érzékeli, **mint ha bántalmaztak volna**. Ezért érdemes arra törekednünk, hogy csak akkor fogalmazzunk meg kritikát, ha nagyon fontos, ha kiutat tudunk mutatni. Nagy művészet úgy megmondani az igazunkat, hogy azt a másik képes legyen elfogadni. Tapasztaljuk, hogy általában azonnal védekezik, szépít, támad, hogy meghallgat ugyan, de már gondolataiban ott a tiltakozás.

Hogy tudjuk mégis jobbító szándékú mondanivalónkat úgy megfogalmazni, hogy elfogadhatóvá váljon?

Olyan ez, mint a fogorvos, aki azt mondja: Fájni fog, de tudom, hol kell érzésteleníteni...

Mit tegyünk hát? Nem hallgathatjuk el, amit ki kell mondanunk, ez feladatunk nevelőként, vezetőként, hogy utat mutassunk. De hogyan?

- **Ne általánosítsunk!** Mindig konkrét esetről beszéljünk, keressünk kiutat. Ha nem olyan nagy dologról van szó, akkor inkább ne szóljunk.
- **Objektív kritika nincs.** Mindig valami személyeset mondjunk, ne kinyilatkoztassunk. Ezeket a technikákat tanítják tréningeken is „én-közlés” néven. Ezt könnyebb elfogadni, mint ha azt mondjuk, hogy ez az igazság. A másik fél is fogalmazhassa meg, mit gondol! Akkor hozzunk elő egy dolgot, ha van időnk megvárni, **s el tudunk fogadni más szempontot is.**
- Gyerekeknél tapasztaljuk, hogy rögtön visszavágnak. Csak akkor érdemes tehát esetükben kritikával élni, ha van időnk **megvárni, ők mit mondanak.** **Ne** vessünk csak úgy oda valamit, hanem négy szemközt, időt szánva rá beszéljünk.
- Jó, ha tudjuk, hogy három elismerő gesztus kell ahhoz, hogy a másik elfogadjon egy kritikai megjegyzést, hogy megélje: nagynak látom őt. Ezt sokféle képpen ki kell fejteni, jó, **ha rajta tudjuk kapni, hogy jót tesz. Azt mondom vagy sugallom,** hogy értékelem az erőfeszítését, hozzáállását, akár azt, hogy már megint eltűrt egy kudarcot.
- Böjte Csaba is biztos szól, ha valaki kutyafülű! Figyelmeztet, fegyelmez,

ha valamit helyre kell igazítani, azt megteszi! De jóvá még nem szidtak senkit, ezért többször inkább dicsér.

Olyanért dicsérünk csak, amiért indokolt! **Ne váljon súlytalanná a dicséret**, megérzi a gyerek azonnal, hogy „csak azért mondja, mert az előbb megjegyzést tett...”

Ezért kell közel lenni gyermekeinkhez, érzékelni őket, észrevenni, hogy egyikük eltúrta a kudarcát, **nagynak kell látni... értékelni kell őket**. Ha valamit tudtára szeretnék adni, azt inkább én-közléssel, s ne általánosítással tegyük.

- **Nem kell mindent megfogalmaznunk: ez önnevelésünk része lehet.**

Ízlésbeli dolgokkal nem érdemes harcba szállni. Nem kell megvitatni, hogy szép-e a lila köröm vagy nem. Van, ahol nem lehet lila a köröm, ott az tartassa be, aki hozta a szabályt. Ilyeneken nem érdemes vitatkozni. Gyötrelem, ha nekem nem ez a stílusom, de veszélyes, ha megrekedek ott, hogy lila a körme, s nem veszem észre, hogy ott van az a csodálatos gyerek!

Hamarabb észrevevessük a karcolást, mint az értékes autót. „Karcolás a Mercedeszen”... – hallottuk Tilmann atyától oly sokszor.

Hogy tudjuk úgy szeretni egymást, hogy ne a negatívum legyen túlsúlyban, hanem minél szebb legyen az életünk? **Kisgyerekkorban** sok olyan dolog van, amire rá kell szoktatnunk gyermekeinket. Maradj az asztalnál, hajtsd össze a

ruhádat, késsel, villával egyél, ne szaladj el az utolsó falat után, hanem megvárjuk egymást, és így tovább.

Legyünk igényesek, de nem kritizálunk, hanem szabályok állításával erősítjük meg gyerekeinket.

Állítsunk szabályokat! Egy tiltást nyolcszázszor kell hallani ahhoz, hogy beépüljön. Ennyitől alakul ki az a belső hang, hogy „igen, ezt így kell”. De ha feladjuk, akkor kezdhetjük előlről...

Veled vagyok, érted vagyok. S nem csak azért, mert én vagyok a szülő. Jó, ha látható jeleit is adjuk ennek. Hancúrozásokkal, gesztusokkal, a gyerekkel töltött idővel, rengeteg megbocsátással.

Életkoruknak megfelelő szabályokat írunk elő.

Figyeljünk, hogy jót várjunk el, ne többet, mint amire képes a gyermek! A püspöki nagymisén a hároméves nem ül csendben. Itt a szülő a hibás, ha ilyesmit elvár, hisz 2-3 percig terjed a figyelme, a többi időben le kell kötni megfelelően.

A háromévesselel játszhatunk rendrakóst, de nem várhatjuk el, hogy egyedül

elpakoljon. Ott kell mellette lenni, rászánni az időt.

A hároméves nem kell, hogy végighallgassa a rég nem látott nagybácsi beszámolóját a nagy ünnepi asztalnál, ami órákig tart, hanem elengedjük. Ha felmerül, hogy nem jó az elvárásunk, akkor előbb nézzünk magunkba, s vizsgáljuk meg, mihez lesz erőnk ragaszkodni.

Ezt magunkban kell átgondolni, s utána következetesnek maradni. **Olyanba vágjunk bele, amit végig tudunk vinni.** Családi ebédnél fordult elő, hogy a kis hároméves elment a leves után. Édesapja mondta, hogy nem kap finomságot, aki nem ül az asztalnál. Kis idő múlva a gyerek visszajött, az édesapa nem csapott patáliát, de észrevette, hogy eszegeti a süteményt. Ekkor tekintetével, ujjával odavonta magához, fülébe súgott valamit, s így szépen ért véget a történet, nem folytatta a süti evést a kis imposztor.

Nagyobbacsakánál már a saját szoba rendjét, a hangszeren való gyakorlást, a nyelvtanulás rendszerességét is elvárhatjuk. Ezekért meg kell tanulniuk gyermekeinknek a felelősség-vállalást. Értelmes szabályokat kell már követniük. Ebben ösztönzéssel segíthetjük őket. Feltehetjük például a kérdést, hogy tanulás előtt vagy után érdemes hangszeret gyakorolnia. Vagy javasolhatjuk, hogy húzon magának egy strigulát, ha sikerült. Hozzásegítjük, hogy értelmes szabályok kialakítása nyomán alakuljon ki a felelősségérzete. A kritizálás ebben a korban nem tesz már jót!

...nem kritizálunk,
hanem szabályok
állításával erősítsük
meg gyerekeinket.

Erőteljesen bele kell egy ideig szólni az iskolát kezdő gyerek napirendjébe, figyelve a kapacitását, az érdeklődését, hogy tud tanulni, ki kell e kérdezni. A táska összepakolásnál nem a szülő rakja be a tanszereket, hanem közösen megpróbálunk kialakítani egy módszert, csak megmutatjuk, mit hogyan, aztán lassan-lassan, majd kivonulunk a feladatból.

Van olyan fal, aminek neki kell menni. Egyszer, kétszer, háromszor szólhatunk valamiért, de utána hatékonyabb, ha következménye van annak, ha például ott-hon felejt valamit. Visszelejtse a következményét annak, ha elfelejtett valamit. Itt már nem kritizálunk. Inkább magunkba nézünk, elég értelmes szabályokat állítottunk-e föl.

Ahogy a gyermek felnő, ő legyen már az ura a helyzetnek. Ha nem vetette be az ágyát, a zárt ajtó mögött maradhat vetetlen, nem kell mindenben helyreigazítanunk, hagyjuk meg neki ebben a szabadságot.

Mindig mérlegeljük azt is, hogy **nem csupán a tanulás van az életben.** Mint szülő felelős vagyok azért is, hogy mennyit mozgott, mennyi volt a szabadideje, mennyit beszélgettünk, mikor szántunk időt a barátokra. A nagymamát mikor látogatta meg? Harmadik osztály után nem szabad kézi irányítással nevelni, igényesek legyünk, de ne kritizáljunk...

(Az *ÉLETRE NÖVEL* februári adásának szerkesztett változata.)

Nőnap a családban

A mi rokonságunkban bevezetett, közös megegyezéssel alapokon nyugvó (családi ünnepnek mondható) újításról szeretnék pár szót ejteni. A NŐNAP-ról lenne szó. Úgy éreztük, hogy ez annyira sablonossá és kötelező jellegűvé kezdett válni, hogy muszáj volt valamit kitalálni. Arról nem is beszélve, hogy ezek az apró, ismétlődő „ajándékokskák” – amit tőlünk, férfiaktól kapnak – nem is érik el mindig igazán a nők szívét. Persze szép dolog minden közelebbi nőismerősünket legalább ilyenkor felkeresni személyesen, és (ha pár pillanatra is) megörvendeztetni kizárólagos figyelmünkkel, szeretetünkkel. Természetesen a hölgyeknek is készülni illik ezen alkalmakra (süti, ital esetleg ebéd vagy vacsora), kinél mi a szokás.

Nos, ebben azt újítottuk, hogy mi, férfiak, (akik a rokonságban körbe szoktuk köszönteni a szebbik nemet eme nemes alkalomkor) összebeszéltünk és azt sütöttük ki, hogy adunk valamit magunkból és mi leszünk azok, akik a hölgyek helyett készülünk. Mégpedig az lesz az ajándékunk, hogy nem csak kiemelt figyelmet fordítunk rájuk, hanem mentesítjük őket a készülődés terhe alól is úgy, hogy ez valóban ünnep legyen és ne a „munkáról” szóljon nekik. Minden évben más családnál újabb és újabb „TITKOS” menüvel lépjük meg Őket, a NŐKET a környező hétvégék egyikén (egyfajta különleges rokoni összejövetelen) mi, a férfinnép. Természetesen ehhez hoz-

zá tartozik, hogy minden férfi, ill. fiúcska ilyenkor tehetségéhez mérten valamit hozzátesz a siker érdekében. A „kapitány” mindig az, aki az adott konyhán a legjobban kiismeri magát (*a hölgyeknek ilyenkor a környéken szigorúan tilos szimatolgatni és kérdés nélkül tanácsokat adományozgatni*). A koordinátor lehet a „kapitányon” kívül más is (megegyezéssel). Ebben az a jó, hogy ez az esemény minket is jobban összekovácsolhat – mint rokonokat –, és a rejtett oldalunkat, –jó esetben „tehetségünket”, kreativitásunkat is felvillanthatja az alapanyag beszerzésben, illetve a konyhai büvészkedésben. Ennek persze néha igazi meglepetés íze van (a félresikerült) receptek katonás, rutin nélküli követése miatt (pl.: ehetetlenre elsózott palacsinta), de legalább mindig van okunk közösen nevetni nagyokat, és úgy gondolom, hogy ezek a pillanatok azok, amikre mindenkori szívesen és mosolyogva emlékszik vissza. Igen, ezért érdemes tennünk valamit. Tenni azért, hogy ne legyen mindig ugyanolyan, hogy ki tudjunk lépni a sablonos dolgokból (természetesen úgy, hogy ezzel különleges örömet ajándékozzunk társainknak).

Eme akció nálunk nagy lendületet vett, és működőképesnek mondható (már sok éve így készülünk erre az ünnepre).

Ui.: a maradandó jó „szájíz” érdekében mi a mosogatásról is gondoskodunk, valamint a nosztalgias időkre pár sztárfotót is szoktunk készíteni.

Ünnep a családban: Pünkösöd

Az elmúlt évben igyekeztünk ötleteket adni az egyházi év eseményeinek családi körben való megünnepléséhez. Nagyböjt, húsvét, advent, karácsony után néhány ötlet a pünkösdi készületekhez. Továbbra is várjuk ötleteiteket, tapasztalatitokat. Ti hogyan csináljátok? Mi az, ami bevált nálatok?

Pünkösöd az egyház születésnapja és a nagykorú keresztények ünnepe.

Nagyböjtben megbántuk, Húsvétkor letettük terheinket, és új életre keltünk. Talán sikerült legalább vasárnaponként megújítani Húsvét örömét, és újra meg újra a remény embereivé válnunk. De hogyan tovább? Minden évben átéljük megváltásunk ajándékait a különböző ünnepekben. Nem a múltat, hanem a mindig köztünk, velünk élő Istent. Őt szeretnénk hirdetni és ünnepelni. Hálát adni megújuló szeretetért, ajándékaiért. Keressük közösen tovább, hogyan viszonzozhatnánk jóságát.

Az apostolok 9 napon át várták a Szentlelket. Ezt mi is megtehetjük. Például úgy, hogy 9 piros gyertyát helyezünk el azon a helyen, ahol imádkozni szoktunk, és minden nap eggyel többet gyújtunk meg. Naponta gyakorolhatjuk a Lélek egy-egy adományát, és tapasztalatainkat esetleg meg is oszthatjuk egymással. Vagy kis lángnyelvekre írva mindenki választ, vagy esetleg ajándékoz egyet a Lélek ajándékaiból valakinek a családból. Természetesen az önkéntesség, szabadság, mint mindig, most is nagyon fontos. Elkezdhetjük egyedül is!

Ha a Szentlélek ajándékairól olvasunk a Szentírásból, (Gal 5,22–23) kiválaszthatjuk, hogy melyik szól hozzánk. Érdeemes lenne beszélgetnünk arról is, hogy a Lélek gyümölcsei hogy jelennek meg családunk életében. Miből van bőségesen, mi hiányzik? Hogyan lehetne nekünk is? Hogyan lehetne több belőlük? Melyiket szeretnénk gyakorolni? A hiányainkat imádságban az Isten elé tárhatjuk, például úgy, mint egy litániát. Kérjük Isten Lelkét, hogy adja meg nekünk azokat, amikkel nem rendelkezünk!

Családi körben megemlékezhetünk bérmlásunk évfordulójáról is. Mit vártunk, hogyan készültünk? Mi volt szép akkor? Hol tartunk most? Milyen védőszentet választottunk, és miért? Talán szép lenne erről is beszélgetni gyermekkel.

Különösen fiataloknál, gyerekeknél, de a felnőtteknek is nagy kaland lehet nyitott szemmel járni. Mi lenne, ha példákat keresnénk a környezetükben a Lélek gyümölcseire?! Hol, kinek az életében, melyiket vesszük észre? A szomszéd nényiben, aki mindig észreveszi, ha valakinek segíteni kell. Vagy a postásunkban, aki mindenkit türelmesen végighallgat. Vagy az a budapesti buszsofőr, akiről már legendák keringenek, mert mondásaival rendszeresen felvidítja a fáradt és mogorva utazókat. Segíthet az ajándékok és gyümölcsök felfedezésében az is, ha elgondolkodunk azon, hogy mi kire szeretnénk hasonlítani. Személyesen vagy házasságunkban. Vajon miért?

Mi van neki/nekik, ami nekünk még csak csírájában?

Végezzünk ARANYÁSÁST! Ennek során összeírhatjuk például kis lángnyelvekre, milyen adományokat, gyümölcsöket vettünk észre családunk tagjainál. Szent Pálnál a karizmák háromféle felsorolásával találkozunk. Csak néhány ötlet a Szentírásból: Róm 12,6–9; 1Kor 12,7–12; Ef 4,7–14; és a családok életéből. Ki az például, aki mindig felderít minket? Aki mosolyt csal arcunkra? Aki rendszeresen kezdeményezi a családban a békülést? Aki leggyakrabban segít, ha kérjük, vagy sokszor kérni sem kell? Aki bátran megtesz nehéz dolgokat is? Aki kitartóan végzi a legunalmasabb feladatot is? Milyen szép lenne, ha évről évre egyre bővülő gyűjteményt tudnánk összeállítani a családtagok erősségeiből! Környezetünkben is vannak lehetőségeink. A piros emlékeztessen bennünket a SZERETETRE! Pünkösdkor teríthetnénk pirossal. Díszíthetjük a lakást, a házi szentélyünket, imasarkunkat piros virággal, gyertyákkal, kis terítőkkel. Ké-

szíthetünk pl. tüzes (lángnyelvek), vagy szíves ajtókopogtatót. Ahogy Húsvétra és Karácsonyra, úgy Pünkösdre kitalálhatunk is készíthetünk különleges ételeket. Meríthetünk ötletet a népi konyhából, de teremthetünk saját hagyományt is. Pl a különleges „Vörösbársony” süti-vel, vagy egy epres tortával, amit évről évre elkészítünk.

A Lélek teszi, hogy szeretünk, hogy jó gondolatok jutnak az eszünkbe, bátran megteszünk nehéz dolgokat is. A Szentlélek hőssékké növeli a félénk férfiakat. Emlékezhetünk arra is, hogy Isten velünk van életünk minden körülményei között, és megáld minket mind a hét ajándékával. Ahogy a jó idő csábít, hogy lépjünk ki otthonaik falai közül a természet szépségei közé, úgy küld a Lélek másokhoz minket. Hagyjuk el szűk köreinket és apostolkodjunk, segítsük mások boldogságát, örömet! Kereshetünk példákat arra is az életünkben, hogyan szeret, szeretett minket Isten és ezt megoszthatjuk egymással. Milyen csodálatos dolgot tett velünk? Hiszen az egyház: közösség. A család: közösség. A megosztott öröm, a tanúság Isten csodálatos működéséről életünkben még gazdagabbá teheti napjainkat. Megmutatja, mit jelent Isten az egyes emberek, a közösség életében. Vágyat ébreszthet a megújulásra.

Keressük meg mi is, hová, kikhez szól a küldetésünk. Engedjük szólni életünkben Isten lelkét! A bérálásban a bátorság és a nagykorúság lelkét kaptuk, tehát ne féljünk! Minél inkább gyakoroljuk a Lélek ajándékait, annál jobban növekszenek is bennünk.

Fáklyás-futás

POMPEI–RÓMA–SCHÖNSTATT

9 nap, 1800 km, 84 futó 11 országból – interjú Márky Ádámmal

Hogyan jött az ötlet, hogy részt vegyél a Fáklyás futáson?

Csermák Péter mesélt róla tavaly októberben, az első budapesti szentély-megbeszélésen. Nagyon tetszett az ötlet, még aznap este meg is beszéltem feleségemmel, Annamarival, és jelentkeztem az interneten. Ahogy közeledett az időpont, egyre nagyobb tehernek tűnt, de éreztem, hogy a Szűzanyának nagyon fontos, hogy legyen ott egy magyar is, és majd gondoskodik az itthoni dolgokról meg a családomról. A másik kisebb nehézség a pénz volt, mivel a részvételi díj több volt, mint egy havi fizetésem, de ez is megoldódott.

Hogyan zajlott a Fáklyás futás?

Összesen négy VW Transporter kisbusszal, egy nagy 60 fős busszal és 4 személyautóval utaztunk. Volt még egy konyhás kisbusz, ill. egy guruló szentély.

Pompeiben 3-4 fős csapatokra oszlotunk és mindig 2-3 csapat futott együtt egy szakaszon. Attól függően, hogy hány km volt az adott napra (általában olyan 250-300). Egy szakasz kb. 50 km volt, és egy emberre kb. 6 km jutott, amit félóra alatt kellett lefutni.

A lényeg az volt, hogy a fáklya, miután elindult vele az első futó, estig már ne álljon meg. A navigációt úgy oldottuk meg, hogy miután valaki futott, átnyergelt a biciklire és követte a következő futót egy térképpel vagy egy tablettel. Néha azért így is sikerült kicsit eltévedni. Például utolsó nap hajnalban,

Worms nevű városban egy ecuadori srác volt a biciklis mögöttem, és nem nagyon tudta, hogy merre van az irány, aztán gondolta, visszamegy megkeresni a kisbuszt, minek következtében egyszer csak ott álltam egy német város közepén, a szakadó esőben, hajnali fél hatkor a kezemben egy fáklyával... furcsán is néztek rám az emberek.

Általában kétsávos autótutakon futotunk, ezért mind az éjszakai mind a nap-pali futásnak megvoltak a szépségei. Éjszaka nem voltak autók, de nem látszott a táj és fordítva. Nagy szerencsémre 7 napon is futhattam. A legkülönlegesebb az volt, amikor délután kettőkor a 30 fokos olasz tengerparton futva majdnem széné égtem, majd este tízkor már indultam is tovább egy másik csapattal, és hajnali egykor a szakadó esőben futottam a 2 fokos Appennin-hegység „lankáin.” Így, önkéntesként sikerült a svájci szakaszon is futnom felfelé az Alpokban, az különösen nagy öröm volt, mert nagyon szeretem a hegyeket, másrészt, mert ott egy itthonról vitt imaszándékért futottam, ami azóta meg is hallgattatott.

Apropó imaszándék: voltak imaszándékos mappák (német, angol és spanyol nyelven) mindenki a futása előtt gyorsan húzott egyet, melyet magában elolvasott, majd berakta a „használt” mappába. Ezeket az Ősszentély előtt 17-én éjszaka elégettük, a maradékot pedig kiosztottuk egymás között, így én is futottam még egyet itthon egy idős német

hölgyért. Itt tűnt csak fel, hogy milyen nehéz is volt a fáklyával futni.

Milyen élmény volt részt venni a Fáklyás futásban?

Léírhatatlanul fantasztikus volt, minden pillanatát élveztem! Számomra, de a többi futó számára is világos volt, hogy ez egy soha vissza nem térő, megismételhetetlen, nagy jelentőségű esemény! Nagyon hálás voltam a Jóistennek, hogy ott lehettem, és végig úgy tekintettem az egész Fackellaufra, mint egy hatalmas nagy ajándékra. Fantasztikus belegondolni, hogy 100 éve Kentenich atya a fiúk szívében gyújtotta meg a lángot, ami tulajdonképpen létrehozta a Schönstatt Mozgalmat, most pedig részt vehettem abban, hogy az új láng, melyet a pápa gyújtott meg, eljusson Rómából Pompejen keresztül Schönstattba, és következő száz évre is meggyújtson jó sok fiatal szívet!

Hogyan élte meg feleséged a Fáklyás futást?

Nekem öröm volt, töltődés, nyaralás. Neki munka; 7 hónapos lányunknak nincs túl nagy alvásiigénye, amit inkább tőlem örökölt, ráadásul éppen a foga is nőtt, így Annamari számára nem voltak túl könnyű napok. Ráadásul a futás után még nem ért véget számára a nehézség, mivel nekem már nem volt szabadságom, és az egyetemen sem hiányozhattam, így 21-e után októberben minden éjszaka dolgoztam, nappal meg egyetemen voltam. De a Szűzanya kegyelmének köszönhetően ez még jobban összehozott minket. Annamari nagyon erős (fiatal) asszony. :)

Mi volt a legmélyebb élményed a Fáklyás futásban?

A legmélyebb az volt, amikor a Vigílián, miután befutottunk közösen az Arénába, én szólalhattam meg elsőként, és mondhattam el ezt a Kentenich idézetet: „Wer eine Sendung hat, muss Sie erfüllen!”, ami magyarul azt jelenti, hogy „akinek küldetése van, annak teljesítenie kell azt”. Az egész olyan valószínűtlen volt, mármint hogy ott van ez a százéves mozgalom, amit Kentenich atya fiatal fiúkkal alapított, majd a 100 éves jubileumon, a Fialatok éjszakájának a csúcspontján, én mondhatom el ezeket a mondatokat. Majd az Összentélyben közösen megújítottuk a szeretetszövetségünket. Ez olyan örökre szóló élmény volt, amit azt hiszem, a mai napig nem sikerült teljes mértékben felfognom. A Szűzanya akkor különösen is közel volt!

Egy másik nagyon szép élményem Merzhausenhez kapcsolódik. Ez volt az első állomás Németországban, és nagyon sok német schönstatti család jött ki üdvözölni minket. Volt ott egy gyönyörű szentély is a hivatásoknak szentelve. Miután megérkezett a fáklya, közösen ünnepeltünk szentmisét ezekkel a családokkal, amit a freiburgi érseken és segédpüspökön (aki „mellesleg” schönstatti, és az egyik 6 km-t le is futotta velünk) kívül másik 11 pap celebrált. Ez nagyon mély élmény volt. Életem egyik legszebb miséje volt.

Ugyancsak nagyon mély tapasztalat volt még az is, hogy 11 országból voltunk 84-en. Tulajdonképpen nagyok voltak a korkülönbségek közöttünk, nagyon más kultúrával, szokásokkal rendelkezünk, de soha semmi probléma nem volt a 13 nap alatt, még egy rossz szó sem. Valahol ez tényleg megdöbbenő, mert sokszor voltunk fáradtak, éhesek, volt, hogy nem tudtunk fürdeni, és így is mindig, mindenki, mindenkiel türelmes, kedves és előzékeny volt. Nagy béke volt mindenki szívében, ami számomra azt mutatta meg, hogy teljesen mindegy, ki honnan származik, azáltal, hogy a Szűzanya közös édesanyánk, tényleg valódi testvérek vagyunk. Nyilván a kereszttségben is testvérek vagyunk, de ez valahogy más. Schönstattban azt is megéljük, hogy konkrétan nevel bennünket valami nagyra.

Nagyon különleges tapasztalat az is, hogy mostanában innen-onnan kapjuk a híreket, hogy az imaszándékok, melyekért futottunk, meghallgatásra találtak. Azt mondhatom, hogy a Szűzanya elég komolyan vett minket.

Milyen küldetést jelent Neked a Fáklyás futás?

Azt gondolom, a Szűzanya minden futót jó előre kiválasztott és várja, hogy a szép élmények, amiket ott kaptunk Tőle, nagy vágyakat ébresszenek a szívünkben, hogy valami nagyot tegyünk Schönstattért. Szerintem szeretné, ha mindenki, aki ott volt és futott, vagy valamilyen módon részt vett a jubileumon, abból egy új, nagy, schönstatti szent váljon. Már mint mindenkitől ezt szeretné, de tőlünk különösen is, mondhatni: elvárja.

Mit jelent Neked Schönstatt?

„Hülyén” hangzik: mindent. De tényleg azt gondolom, hogy az ember úgy tud sikeresen megbirkózni a mai modern élet kihívásaival/kísértéseivel, ha a saját életében, minden pillanatban, minden csontjában egészen schönstattiként viselkedik: munkában, házasságban, apaként, egy közösségben, vezetőként, de akkor is, ha éppen vásárol vagy könyvet olvas. Mindig. Schönstatt egy olyan út, amin az ember eljuthat az örök életre, a Jóistenhez, a Szűzanyával, de amíg halad ezen az úton, addig itt is építi Isten országát. Azonban ahhoz, hogy ezen az úton maradjuk, mindig a Szűzanyánál kell lennie a szívünknek, nemcsak vasárnap a misén, vagy ha imádkozom esténként, esetleg a közösségemben. Ez a legfontosabb: az állandó, szoros párbeszéd a Szűzanyával, ezen áll vagy bukik minden.

Milyen jövőbeni terveid vannak Schönstattal kapcsolatban?

Nagyon fontos, hogy jó sokan legyenek, akik már itt a Földön építjük a Jóisten országát, Schönstattot! Megszerintem az is jó, ha minél fiatalabban

megtanuljuk, hogyan kell ezt az utat járni. Ehhez kapcsolódnak a szívügyeim.

Nagyon szeretném, ha Budapesten is lenne egy Schönstatt-szentély a fiataloknak, esetleg egy lelkigyakorlatos házzal kiegészülve.

Egy másik dolog, amit nagyon fontosnak tartok, hogy merjük vezetni, irányítani Isten országának építését! Ezért nagyon szeretném, ha Kentenich atya pedagógiája alapján sok fiatalot képezhetnénk arra, hogy megtanulják először a saját életüket vezetni (önnevelés), majd Kentenich atya nyomán megtanulhassák, hogyan kell vezetni másokat: családot, közösséget, nagy céget. Hogyan kell beleálmódni a nagyságot másokba és a világba! Ezért tartom az

egyik legfontosabb fiúprogramnak a Vértézőt.

A harmadik dolog pedig, amit már említettem is; nagyon szeretném, ha a Fiúmozgalomban (és a Magyar Schönstatt Mozgalomban), a sok szervezés és kifelé irányuló munka mellett kicsit jobban odafigyelnénk arra, hogy minden nap elidőzzünk a Szűzanyánál. Mivel csak így lehetünk biztosak abban, hogy a sok út közül azon haladunk, mely minket személy szerint a Jóistenhez vezet.

(Akit érdekel, itt tudja megnézni az október 17-ei vigíliát (Fiatalok éjszakaija): <http://www.domradio.de/video/nacht-der-jugend-100-jahre-schoenstatt>, A 30. perctől jön az a rész, amikor megérkezünk a lánggal.)

Kentenich atya hív téged

Amikor először meghallottam, hogy Schönstattba lehet utazni az október 18-i 100 éves jubileumi ünnepségre, azt gondoltam, hogy ez nagyszerű, de nem nekem való. Biztos nagyon szép lesz, de rengetegen lesznek, hatalmas tömeg. Nem fogok érteni semmit, mert nem beszélek idegen nyelven. Mit fogok ott „egyedül” csinálni? Azonkívül a hosszú utazás is nagyon fárasztó.

Közeledett a jelentkezési határidő vége. A Jubileumi munkacsoport által küldött egyik levélben többek között az állt, hogy „Kentenich atya hív téged”... Ez a meghívás valahogy nagyon megérintett.

Ha Kentenich atya hív, akkor megyek. Lesz, ami lesz... Nem tudtam, kik

jelentkeztek. Megörültem, amikor kiderült, hogy öcsém és felesége is jönnek.

Sokkal könnyebben telt az utazás, mint ahogy gondoltam. A zarándokbuszunkon nagy számban képviseltették magukat a fiatalok. Jó volt a hangulat. Rita és Róbert is velünk utaztak, ami nagyban emelte az utazás jelentőségét.

Reggeli érkezésünkkel lelkes fogadtatásban volt részünk, Csermák Péter is elénk jött. Ahogy sorban érkeztek a különböző nemzetek csoportjai, hamar ránk ragadt a vidám ünnepi hangulat.

Sok mindent hosszan lehetne írni, mennyi nagyszerű eseményben, lelki élményben volt részünk, milyen érdekes bemutatkozó kiállításokat láthattunk.

Talán a legnagyobb élménynek az maradt meg bennem, ahogyan ennyi ember (tízezer), többségében fiatalok, a világ különböző részeiről, ilyen egységben, lelkesülten, örömmel tudnak együtt ünnepelni, eljöttek Kentenich atya hívására. Ehhez hozzájárult a vendégfogadók: a nővérek, a papok, az önkéntesek kedvesége, fáradhatatlan odaadása.

Szervező házaspárunknak is köszönhetően, élhettünk a szabadsággal, hogy mikor miben veszünk részt, milyen programot választunk, de a közös miséken, lelki programokon összetalálkoztunk.

Büszkék voltunk az előadóinkra, a magyarok bemutatkozására.

A Mária Musicalnak és a „Mi Schönstattunk” pantomim előadásoknak hatalmas sikere volt. Lépten- nyomon szembesültünk azzal – a Nővérnek kö-

szönhetően –, hogy mi, magyarok is milyen fontosak vagyunk. A központi nagy eseményeken is sokszor hallhattunk magyar szót. Meg is jegyezte valaki, hogy az ötödik világnyelv itt Schönstattban a magyar.

Köszönöm azt a maradandó, megerősítő élményt, amit ott, Schönstattban kaptam.

18-án az évszakhoz képest szokatlannul meleg, napsütéses idő volt. Ahogy ott ültünk tízezeren a hegyoldalon kialakított „nézőtéren”, az Arénában, és imádkoztunk, énekeltünk, tapsoltunk, neveltünk, részesei lehettünk az ünnepi eseményeknek, elszállt felettünk egy repülő. Különös lehetett onnan letekinteni. Ezt a különös élményt hoztuk magunkkal haza:

„Bátorság, ne féljete!”

Megkoronáztuk a Szűzanyát a szívünkben és a háziszentélyünkben

Egyszerre kaptuk fel a fejünket, amikor hírt vettük, hogy a Magyar Schönstatt Család Óbudaváron a Szűzanya megkoronázására készül. Nagyon megérintette a szívünket ez a kép: a Szűzanya magyar koronával a fején. Régi kedves családi énekünk a Salve Regina, az Úrnőm és Anyám kezdetű imát nap mint nap imádkozzuk. Szeretetünket, hódolatlankat és nagyrebecsülésünket, hálánkat mind kifejezi ez a gesztus.

Október 18-án, miután Balás Béla püspök atya megáldotta Óbudaváron

az e célra készült kis bronz koronákat, örömmel hoztunk haza egyet. Az őszi szünetben aztán eljött a várva várt nap, amikor minden gyerekünk hazakeveredett a szélrózsa minden irányából.

A két kicsi ebéd utáni álmát aludta, amikor összeültünk a háziszentélyben és beszélgetni kezdtünk.

Kinek mi jut eszébe a „királynőről”? Mit várunk tőle? Mit adunk neki?

Elmondtuk egy tized rózsafüzért az „aki Téged, Szent Szűz a mennyben megkoronázott...” titokkal.

Elénekeltek a Salve Reginát magyarul, hogy minden évjáratú gyermeknek érthető legyen a szöveg.

Nagyon szép légkörű együttlét volt. Ezután megkoronáztuk a Szűzanyát családunk királynőjévé, és kifejeztük, hogy tetterre kész szolgálói szeretnénk lenni.

Tudjuk, hogy Mária nem akar saját pártot alakítani. Hatalmát és királynői szépségét Istentől kapta. Ő a legalázatosabb szent, így képes Isten fölségét ilyen hűen tükrözni. Erejét arra fordítja, hogy minket és általunk másokat is Jézushoz vezessen. Ő nem a mi koronázásunk által lett királynő, hanem Jézusé által. Mi csak szeretnénk ebbe a szeretet-gesztusba bekapcsolódni, és ezáltal a szeretet-szövetségünket megerősíteni. Nagyon számítunk a Szűzanya oltalmára és segítségére az önnevelésünkben és a gyereknevelés kemény munkájában.

Magyar mise, 2014. október 17.

Zarándoklatunk 2. napján Heinrich Walter atya, a nemzetközi Schönstatt Mozgalom általános elnökségének vezetője mutatott be szentmisét a magyar zarándokoknak. A Mária Iskola kápolnájában, családi hangulatban két gondolat köré fonta mondanivalóját. Fiataljaink egy MTA képet hoztak magukkal, ami majd egy, az ifjúság által kezdeményezett budapesti szentélynek a kegyképe lesz. Heinrich atya bátorította a fiatalokat, hogy nem is tehetnek jobbat, mint

hogy Máriához fordulnak, mert a Vele való kapcsolatban válik az egyén hivatása nyilvánvalóvá. Mária segít, hogy meghalljuk a Szentlélek hívó szavát, ahogyan Ő is meghallotta és figyelt rá egész életében. Mária segít abban is, hogy válaszadjunk erre a hívásra! Ez Schönstatt egyik nagy titka! Isten szól hozzánk, és mi válaszolunk Neki.

A második gondolat, amit Heinrich atya a magyaroknak mondott, hogy ahol Mária jelen van, ott egy szép közösség jön létre. Mária maga köré gyűj-

tötte azokat, akikért felelős volt, azaz a tanítványokat, akik aztán bátran nyitottá váltak az Istentől kapott küldetésük számára. Egy szívvel, egy lélekkel imádkoztak Máriával. Nekünk is az a megtapasztalásunk – mondta Heinrich atya –, hogy ha Mária maga köré gyűjt minket, képesek vagyunk egymásra tekinteni, egymást meghallgatni, és egymást elfogadni. Megtanuljuk a másikat nagyra látni, őt a maga méltóságában komolyan venni, örülni az adottságainak, tisztelni a hivatását, az egyediségét. Hogy ezt szemléltesse, a fiatalok szentmisén való zenei szolgálatát hozta példának. Mielőtt elkezdtük a szentmisét, a hangszereket egymáshoz hangolták, egy közös középpontjuk lett, már nem csak az egyes hangszerek játszottak külön-külön. Az egyediséget, egyéniséget nem feladva, hanem éppen azzal gazdagítva, a hangszerek harmonikus összjátéka jött létre. A zenében megtanuljuk, hogy nem énekel hangosabban, mint a másik, mert itt az egymásra hangoltság nagyon fontos. A fiatalok közös zenélése Schönstatt egyik csodálatos szimbóluma.

Egy valódi szimbóluma annak, amit Schönstattban a közösség alatt értünk. Tehát a másik hivatásának, adottságának örülök, és ezeknek a különféle adottságoknak az összjátéka egy csodálatos összhangba, harmóniába kerül, egy csodálatos koncertté válik.

Előző nap a püspöki titkár búcsúzásakor azt mondta Heinrich atyának, hogy: nálatok egy másfajta atmoszférát lehet érezni. Mire a Generális megjegyezte: Igen, tudom! Mert mindenki szívből jön ide, önkéntes alapon csinálja a munkát, nem profikkal dolgozunk, itt mindenki beleteszi a szívét, egész életét, és ez egy atmoszférát teremt.

Felhívta a figyelmünket arra, hogy vigyázzunk, hogy ez a közösség, ez az összhang, amit megtapasztalunk, megmaradjon. Mert látjuk az őskeresztényeknél is, hogy ez mindig veszélyben van. Ez az összhang akkor törik meg a legkönnyebben, ha az egyik azt gondolja, hogy jobb, mint a másik. Bátorította a magyarokat, hogy őrizték meg Magyarországon ezt a harmóniát, a kórusnak ezt az összhangját. Ez az, amit

Máriától megtanulhatunk. Az ifjakat bátorította, hogy egy cönákulummá váljanak Budapesten az egész város számára. De nem az a fontos, hogy sokan legyünk, hanem hogy sugározzunk!

Fiatalok – finom falatok

Örömmel tapasztalható, hogy a fiatalok még mindig szeretnek személyesen is találkozni, összejöveledek alkalmával együtt főzni és enni valamit. Hogy ilyenkor mik a leginkább kedvelt ételek, azt az egyik fiatal olvasónktól tudtuk meg:

Hamburger: ¾ rész marha v. sertés darált hús, ¼ rész füstölt szalonna darálva, kis só.

Golyókat formálunk, majd a kilapított húspogácsákra ráhajtogatunk 2-3 szelet lapkasajtot, ráteszünk egy másik golyót kilapítva és a szélét gondosan összetapasztjuk hogy a sajt a sütéskor ne jöhessen ki belőle. Magas lángon sütjük, ízlés szerint esszük, csemegeuborka kockával, jégsalátával stb.

Tandori csirke: 5 db kisebb csirkecomb (de lehet több is), pác: 1 joghurt, 2 ek cukor, fél citrom leve (én 100%-os narancslével készítettem), 2 ek tandori masala fűszerkeverék, 2 ek olaj, 1 kk friss fokhagyma finomra vágva, 1 kk friss gyömbér finomra vágva.

Előmelegített sütőben 250 °C-on kb. fél óráig sütöm (a hús nagyságától

függően), nem kell félni, ha picit a bőre megfeketedik, az a cukor miatt van.

Desszert: amerikai palacsinta: 4 tojás, fél kockaélesztő, 10 dkg cukor, ½ l tej, ½ kg liszt, a végén egy csipet só.

Összekeverjük, majd hagyjuk állni, hogy picit megkeljen az egész (levegősödjön). Vagy egy 10 cm átmérőjű fém korongba vagy egy kisebb teflonos tepsibe ujjnyi vastag, vagy picit vékonyabb tésztát öntünk, és alacsony lángon kb. 2-3 percig hagyjuk, amíg az alja meg nem barnul, majd óvatosan megforgatjuk, szintén 2-3 percig alacsony lángon. Tálaláshoz cikkekre vágjuk és lekvárral meg juharsziruppal tálaljuk!

A következő 2 recept az Óbudavári Régióból érkezett. Ezekből kitűnik, hogy érdemes azon a vidéken járni, mert ilyen finom ételekkel ünneplik a Húsvétot Óbudaváron és környékén.

Húsvéti töltött sertéssz zpecsenye

Hozzávalók kb. 4 személyre: 60-70dkg (1db) szűzpecsenye, amit hártázzunk le, vágjuk fel az oldalán, és óvatosan klopfoljuk ki kb. 30×25 cm nagyságúra.

A töltelékhez : 2 db keményre főtt tojás, + 1 db tojás, 20 dkg főtt, füstölt sonka, 1 nagyobb fej lilahagyma, ½ dl víz, só, bors, fokhagyma, zöldpetrezselyem.

A hagymát apróra vágjuk fel, félig dinszteljük meg, majd adjuk hozzá a felaprított főtt, füstölt sonkát is. Pár

percig pirítsuk, majd öntsük fel a vízzel, és addig pároljuk, amíg el nem fő róla. Vegyük le a tűzről, és egy külön tálban keverjük ki a nyers tojást, adjuk hozzá a kis kockákra vágott, keményre főtt tojásokat, a hagymás sonkát, majd ízesítsük sóval, borssal, fokhagymával, finomra vágott zöldpetrezselyemmel. Ha a sonka házi, és már a főzővízben is volt fokhagyma és bors, akkor azt kihagyhatjuk.

Az elkészített töltelékkel kenjük meg a szűzpecsenyét, tekerjük fel, spárgával kötözzük össze, és vékonyan kenjük be kb. ½ cl olajjal. Egy nagyobb serpenyőt felhevítünk (ebbe már olajat nem teszünk, elegendő, amivel bekentük), és a szűzpecsenyét minden oldalán, 7-8 perc alatt elősütjük. Kevés vizet öntünk alá, lefedjük és kb. 20-25 perc alatt készre sütjük. Figyeljünk, hogy ne sülje el teljesen a levét. A húst vegyük ki, hagyjuk kihűlni, utána szebben lehet szeletelni. A visszamaradt sült szaftot felöntjük 1 dl sörrel (a barna a legjobb), és hozzáadunk 1-2 ek tejfölt, amit előzőleg simára kikevertünk és besűrítjük, de már nem forraljuk. Köretnek legjobb a burgonyapüré, amit medvehagymával is ízesíthetünk, és egy friss zöldsaláta, de adhatunk hozzá párolt brokkolit, karotát, kukoricát, cukkínit is.

Foszlós kalács a sonkához

Hozzávalók: 40 dkg finomliszt, 10 dkg rétesliszt, 2 tk só, 1 tojás, 1 ek libazsír, kb. 3 dl tej, 1 tk porcukor, 2,5 dkg élesztő, 5-6 dkg libazsír a kenéshez, 1 tojás-sárgája 2 cl tejjel elkeverve.

Az élesztőt a meleg tejben a cukorral felfuttatjuk, közben a libazsírt megol-

vasztjuk. A lisztet elkeverjük a sóval, majd hozzáadjuk az élesztőt, a zsírt és a tojást, alaposan megdagasztjuk, majd meleg helyen kelesztjük kb. 1 órán keresztül. Ha megvagyunk, a tésztát 3 részre osztjuk, és mindháromat 2-3 milliméter vastagságú téglalapra nyújtjuk, majd megkenjük libazsírral. Feltekerjük és egyszerűen összefonjuk a három szálal. Újabb fél órán keresztül kelesztjük, majd a tejes tojássárgájával megkenjük, és 180 fokos sütőben 30-35 perc alatt készre sütjük.

A tészta kétféle osztva, libazsírral megkenve, felcsavarva és újra kisodorva alkalmas arra, hogy becsomagoljuk vele a főtt, füstölt sonkánkat, és úgy süssük meg. Itt ügyelni kell arra, hogy a sonkát szárazra kell törölni és a csomag tetejére szúrjunk lyukakat, hogy a gőz el tudjon távozni. Ezt készíthetjük úgy is, hogy a lyukas linczerkiszúróval készítsünk virágokat, kenjük meg az alját is tojással, és azt tegyük a lyuk tetejére. Bonyolultabb leírni, mint elkészíteni. Csak hidegen szeleteljük.

Ezt a receptet szoktam édes kalácshoz is használni, de ahhoz elég 1 tk só, porcukorból 10 dkg kell, és a libazsír helyett langyos olvasztott vajjal kenem meg.

Borajánló

A tavasz frissességét hozza egy jól kiválasztott fehérbor, ami a fenti ételekhez is jól illik. Pl.

Nyakas Pincészet

Budai Chardonnay

A karakteres, férfias, a finom savak és telt gyümölcsízek dominálnak. Halételekhez, sültetekhez vagy akár önmagában is kiválóan fogyasztható.

Van Boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanya közbenjárásának

- ❖ a 2014-es jubileumi évben kapott kegyelmeket, a mély lelki gazdagságot, az ünnepélyes és örömmel teli vidám légbört
- ❖ mindazok áldozatos munkáját, akik a centenáriumi ünnepek létrejöttéért fáradoztak
- ❖ Pétert, aki diakónus szentelésére készült
- ❖ a leendő budapesti szentély MTA képezésének megáldását Schönstattban
- ❖ a budapesti ifjúsági közösségi helyet, a lelkes fiatalokat
- ❖ az új jelmondatot: Veled tartok
- ❖ a jelmondatkibontó és előadóképző hétvégét
- ❖ a gyakorlati zsinatot
- ❖ a schönstatti családcsoportokat
- ❖ a női lelki napokat
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ a schönstatti családi tapasztalatokra épülő jegyes oktatást
- ❖ gyermekeinket.

Nincs Boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanya közbenjárását,

- ❖ hogy élővé tudjon bennünk válni a szeretetszövetség a hétköznapiakban is
- ❖ hogy a jubileumi évben kapott kegyelmek gyümölcsözőek legyenek,
- ❖ hogy az ifjúság vágya megvalósulhasson, és a budapesti leányszentély felépülhessen
- ❖ hogy áldja meg Gertrúd-Mária nővér áldozatos munkáját
- ❖ hogy bőséges áldás kísérje a CSAK 12. évfolyam családjait
- ❖ betegséggel és nehézséggel küzdő családjainkért, hogy megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ hogy áldja meg az új vezető házaspárok tevékenységét
- ❖ a papi, szerzetesi és családos hivatásokért
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen.

Gólyahír

Örömmel tudatjuk, hogy karácsony másnapján megszületett Támár Margit lányunk, így a nemek aránya kezd helyrebillenni, már csak 4:2 a fiúk javára.

Szabó Bálint és Anna

ÓRIÁSI apróságok [gyerekszój]

Miki (6 éves):

– Anya, az anyajegy azért van rajtunk, mert azzal mehettünk be a pocakodba?

Karácsony reggelén kocsonya volt nálunk. 4,5 éves fiam fintorogva rám néz, majd megkérdezi:

– Anya! Te gumicukor levest eszel?!

9 éves lányom: – Anya, neked mitől van olyan sok ősz hajszálad?

Én: – Tudod kislányom, ahányszor rosszak vagytok, akkor mindig megszül egy szál hajam.

Hosszas gondolkodás után megszólal:

– Anya, a mamának is ősz a haja. Hallod, te sem lehettél valami jó gyerek!

Dideregve hintáztatom Lenkát (3 éves) a téli játszótéren, és próbálom rávenni, hogy menjünk haza, mert így nem lesz ebédünk. De ő így vigasztal:

– Nem baj, mama, majd a nyálamat eszem!

Nagybőjtre készülünk. Közösen gondolkodunk a gyerekekkel, milyen áldozatokat hozhatnánk. Jönnek az ötletek, csak Zalán (10) hallgat mélyen. Úgy érzem segítenem kell.

– Gondolj olyan dologra, ami részedről nagy áldozat és le tudsz róla mondani.

– Iskola!!! – csillan fel Zalán szeme ravaszul.

Reggel Illés egy képet hurcolgat.

– Ki van rajta? – kérdi

– Jézus – válaszolom. – Kérlek, tedd vissza az éjjeliszekrényre!

– Jó – és hallok, hogy csattan a fiók.

Ebédnél, Boldizsárral (5 éves) beszélgetünk, arról, hogy Jézus mindig velünk van, mert megígérte.

– Hol van? Én a mi házunkban nem látom – hitetlenkedik Boldi.

– Ott van a szekrényben!!! – hangzik Illés szájából a cáfolhatatlan Isten érv.

– Mama, énekeljük azt, hogy „kicsiny kis fényemmel világít a mi fogunk!” – kéri Lenka.

Az 5 éves Izsák odamegy Támár babához, kis húgához, hogy megsimogassa és játsszon vele. Lenka, a 3 éves kistestvére meglátja ezt, és ő is odamegy. Izsák erre nagy felháborodással odaszól neki, hogy:

– Hé Lenka, én ma még alig Támároztam!

Kisfiammal az iskolából hazafelé menet barkochbáztunk, állatokat kellett kitálalni. Az egyik feladványnál próbáltam rávezetni a megoldásra:

– Egy púpja van, dro...

Erre rávágtá: – Android!

Lenkának kiütések jelentek meg az arcán. Büszkén meséli:

– Becsapás lett az arcomon!

Óbudavári Hírek

A 2014. évi családnapok összességében nyugodtan teltek, eltekintve néhány balesettől, melyek a **drótkötélpályán** következtek be. Döntés született arról, hogy a kötélpálya alá ütécscillapító felület kerül. Fontos azonban tudni, hogy ez a játék **veszélyes**, fokozott óvatossággal kell használni.

A 2014. év végét ismét **Hála napokkal** búcsúztattuk. Az Óbudavári Schönstatt Központ egész éves tevékenységét a **szentély oltárára tettük** hálaadással.

2015 a jelmondatkibontóval kezdődött, melyen a nyári előadók készültek fel a családnapokon való szolgálatra.

Január 17-én tartottuk meg a **technikai zsinatot**, melyen az új vezetés, a különböző területek felelősei és az előző nyári házigazdák vettek részt személyesen vagy írásban.

Áttekintettük a gazdálkodásunkat is. A **családnapok költségeire 2015-ben kicsivel magasabb összeg adományt kérünk szépen** a résztvevőktől. Ezek az ajánlott összegek fedezik a résztvevő családok ellátását, a harmadik és sokadik gyermekek ellátását, a házigazda, előadó, gyerekfoglalkoztató és élelmezős önkéntesek ellátását, de nem fedezik a Magyar Schönstatt Központ éves működését és a rászoruló családok részvételének támogatását. Ezért kérjük, akinek módjában áll, adományozzon nagyobb összeget a fenti célokra.

Itt az ideje az **1% felajánlásoknak** is. Adószámunk az idén újra változott: **19265836-1-19** a helyes. Kérjük szépen, ha módotokban áll, ajánljátok fel az 1%-ot a Családok a Családért Egyesület javára. Ha tehetitek, ajánljátok minket ismerőseiteknek is.

2015-ben számos szép ünnepünk lesz:

- **Március 28.** Kápolna ünnep, 10. évforduló
- **Május 2.** Csermák Péter diakónus-szentelése Schönstattban
- **Június 27.** Házaspárok Útjának Napja Pécsi Rita közreműködésével.

Miért jó a Családakadémia?

CSAK11-es házaspárok válaszolnak

Komoly dilemma volt számunkra a CSAK-on való részvétel. A mindenkori utazás, ottalvás plusz feladatokat adott. Így utólag, persze tudattalanul, s valószínűleg a Jóisten kegyelméből, kihozta belőlünk már akkor is az annyiszor emlegetett szárnyas rókát, beleugrottunk az ismeretlenbe (ami egyébként nem jellemző ránk, óvatos duhajok vagyunk).

A legnagyobb tapasztalás talán az volt, hogy a Gondviselés jóvoltából sosem vagy egyedül, a látszólag egyedülálló, csak sajátunknak gondolt problémák mások számára is ugyanúgy, sokszor azonos módon fennállnak.

A másik, ami nagyon alakított minket, az első benyomások csalóka voltak felismerése, emiatt a másik megismerésének vágya, mert a különbség, élethelyzet vagy más körülmény miatt tőlünk nagyon másnak gondolt párokról derült ki, mennyire közel állnak, illetve kerülnek hozzánk.

A házasságunkban azt segítette a legjobban ez a két esztendő, hogy életünk történéseit mennyire tudjuk látni minden esetben saját javunkra váló isteni szándéknak, s ez milyen módon válhat folyamatos örömforrássá. Talán ez formálta véglegessé előadásunk témáját is.

Az emlékekből pedig van bőven. Nagy hatást tett ránk, hogy az együttléttel mennyire összeforrott társasággá váltunk, s ezzel párhuzamosan a gyermekeink kapcsolata is mennyire megizmosodott. Ezt segítette a két nyári

tábor, mindkét alkalommal, e heteken belül a megfogant apró életek miatti várakozás, s a vizsgálódások szervezése, előadása, amit még színesebbé tett a mi esetünkben az, hogy egy-egy hétvégére vendégek, majd vendéglátók is lehettünk egy másik házaspárnál. Az előadásban elhangzott viccbéli róka pedig túlnötte magát, de nagyon kedves „címerállattá” lett mindenki számára.

Az első évben az előadások és a kérdések még inkább egymás felé fordítottak bennünket. Hiába a zajló élet, muszáj volt megállnunk, és abban a néhány órában csak egymásra figyelni. Kimondtuk azokat a gondolatokat, amelyekre korábban nem került sor, nem volt alkalom, lehetőség. A megosztó körben pedig, amely számunkra ritkán látott őszinteséggel zajlott, a többi házaspár vívódását, küzdelmeit, sikereit és élményeit hallhattuk, amely tovább erősítette kapcsolatunkat: Vannak, akik szintén küzdenek hasonló problémákkal? Ők is átmentek ugyan ezen? Így is meg lehet élni az Istenkapcsolatot a házasságban?

A második évben már sokkal inkább az előadásmódra, a módszertanra helyeződött a hangsúly, de itt is sokat tudtunk meg egymásról a különböző témában általunk elkészített előadások mezsgyéjén. A „nagyelőadás” összeállítása pedig igazi kihívás volt, amely jobban összehozott kettőnket, és felidézte az ifúsági közösségben megismerkedésünkkel átélt élményeket.

Köszönjük CSAK!

CSAK jöttünk megnézni, mi folyik itt...

2012 szeptemberében nem tudtuk egészen pontosan, hogy minek kezdünk neki. Voltak általános ismereteink a képzésről, és ennek alapján úgy döntöttünk, hogy az épülésünkre szolgál majd, ezért belevágtunk. Kíváncsian és nyitott szívvel érkeztünk az első családtréner hétvégéire. A csapat egy része akkor még ismeretlen emberek tarka csoportja volt, mostanra talán már a barátainknak mondhatjuk őket.

„Először vegyél, aztán tegyél!”

Az első év során meghallgatott előadások minden alkalommal tettek hozzá valamit a kapcsolatunkhoz: szemléletet formáltak, szemet és fület nyitogattak, és változtatásra sarkalltak.

Túrázó, kiránduló család vagyunk, így az első évet egy olyan kiránduláshoz tudnánk hasonlítani, ami módszeresen végigvisz egy tájegységen, de úgy, hogy mindig ott van melletted egy túravezető, aki megmutatja az érdekességeket.

A második évben már nekünk kellett kiásni a kincseket, mi hívtuk fel egymás figyelmét a látnivalókra, mi szerveztük a túra programját. Felelősségteljes, nehéz feladat „túravezetőnek” lenni.

Vizsgaelőadásunk témáját a környezetünkben tapasztalt válások magas száma és a párkapcsolati áruhájak generálták. A népmesék egyik kedvenc fordulata – és boldogan éltek, míg meg nem haltak – nem életszerű, hiszen szüntelenül boldog házasság nincsen. De az, hogy házasságunk kalandtúra lesz-e vagy tortúra, csak rajtunk múlik.

Házasságunk utóbbi két éve számunkra kalandtúra volt, ahol

- közösen jelöltük ki az útvonalat, de fontos volt az is, hogy ne csak egy irányba, hanem egymásra is nézzünk
- GPS helyett Isten juttatott minket a célunkhoz
- együtt voltunk magasságokban és mélységekben
- megtapasztaltuk, hogy együtt erősek vagyunk
- megtanultuk, hogy a bogarakkal is lehet együtt élni.

Legkedvesebb élményünk az egyik utolsó estéhez kapcsolódik a nyári hétről. Az esti beszélgetés során azt a feladatot kaptuk, gondoljuk végig, miben változott a társunk, mióta megismertük egymást. Azt már korábban felismertük, hogy társunk megtartja hibáit akkor is, ha mi szeretnénk erről „leszoktatni”. Mindezek ellenére azonban változunk mindannyian, de nemcsak mi, hanem az egymás iránti szeretetünk is. Többen ki mertük mondani, hogy tisztább, mélyebb szeretettel szeretjük egymást, mint házasságunk elején. Szívmelengető érzés volt ezt hallani 10-20 éve házasságban élő pároktól...

Azt olvastuk valahol, hogy a keresztények sem szeretnek másképp, csak több segítséget kapnak hozzá. Mi úgy érezzük, hogy megkaptuk ezt a segítséget, és nem CSAK átmenetileg. Köszönjük!

Másokat is szeretnénk meghívni erre a kalandtúrára, ezért nyitott szívvel várjuk a folytatást!

Jubileumi Nagytábor

A Magyar Schönstatti Fiúmozgalom 2015. július 27. – augusztus 2-ig újra Jubileumi Nagytábort hirdet. A tábor helyszíne az Óbudavár közelében található Szentjakabfa.

Jubileumi Nagytáborunk alkalmával visszatekintünk az elmúlt 25 évre, de elsősorban mégis a jövőt fürkészzük: a Fiúmozgalom immár 25 éves, és ezzel érett férfikorba lépett. Ebből az alkalomból szeretnénk mozgalmunkat Fiú- és Férfimozgalommá bővíteni. Szeretnénk kapcsolatokat keresni és építeni a férfiakkal és édesapákkal, mert hisszük, hogy a közös munka, egymás segítése mindannyiunk javára válik. Szeretnénk az ifjúság lelkesedését

továbbadni a fiatalabbaknak és az idősebbeknek egyaránt. Szeretnénk, ha ez a tábor egy olyan alkalom lenne, ahol az érdeklődők is megismerhetik Schönstatt lelkiségét, megtapasztalhatják a közösség élményét, élvezhetik az önállóságot, kipróbálhatják bátorságukat és mélyülhetnek hitükben.

Éppen ezért sok szeretettel várunk mindenkit: fiatalokat és édesapákat, schönstattiakat és érdeklődő vendégeket. Jelentkezni lehet a Fiúmozgalom honlapján (<http://fiuk.schoenstatt.hu/nagytabor2015>), a legújabb hírekért pedig látogassatok el a tábor Facebook oldalára (<https://www.facebook.com/jubileuminagytabor>).

Diakónusszentelés, 2015. május 1–3.

2015. május 2-án Bíró László püspök atya Schönstattban diakónussá szenteli Csermák Pétert. Hogy minél többen együtt ünnepelhessünk Péterrel, az ifjúság szervez egy buszt, de szeretettel várjuk azokat a szülőket, családokat is, akik szeretnék részt venni a diakónusszentelésen. Részvételi szándékotokat kérjük, mielőbb jelezzétek a szervezés megkönnyítése érdekében!

További részletek és jelentkezés:
<http://schoenstatt.hu/diakonusszenteles>

Kedves kislányok!

Az idei kislánytábor **július 19–25-ig**, Galambokon kerül megrendezésre. Szeretettel hívunk minden 6–9 éves lányt a táborba!

Jelentkezéseket május 31-ig a radnaikinga@gmail.com-ra várjuk. Bármilyen kérdés esetén ezen a számon fordulhattok hozzánk: 20/454-98-64.

Várunk benneteket:

*Alföldi Eszter, Hodován Margit,
Kovács Stefi és Radnai Kinga*

Az idei lánytáborok időpontjai:

- 13–15 éveseknek: július 5–10., Óbudavár.
Jelentkezés: vargamoni7@gmail.com
- 16–18 éveseknek: június 27. – július 2., Óbudavár.
Jelentkezés: gamperalice@gmail.com
- 18+: július 12–18., Óbudavár.
Jelentkezés: gamperalice@gmail.com

Maradjatok gyerekek!

„Viselkedjél már úgy, mint egy felnőtt!” „Ez annyira gyerekes!” – Az ilyen és ezekhez hasonló felszólításokkal folyton ellentmondásba keveredtem magamban. Tulajdonképpen mit is jelent érett módon viselkedni?!

Persze, nyilván az ember ne legyen infantil alapvetően. Egyébként is ez egy betegség, bizonyos értelemben nem is fair az, ahogy ezt a szót használjuk. Viszont Jézus is szólt nekünk, kedvesen figyelmeztetve bennünket arra, hogy maradjunk gyerekek.

Hogyan maradjak úgy az, hogy mégse legyek gyerekes? Mit csinál egy gyerek? Bohóckodik, ugrándozik, telemosolyogja a világot. Valljuk be, mi meg sokszor legyintünk erre is, arra is, hogy „á, már felnőttem, nem csinállok

én ilyet!”. De mit?! A kacagást? Pedig az annyi mindent tud oldani, gyógyítani, karbantartani! A mókázást? Pedig örömtelibb lenne általa az életünk.

A gyerek őszinte. Ő nem feszül bele a világba – sokkal inkább létezik benne.

Egészen. Belülről csodálkozik rá a születésétől fogva. Olyan jó, mikor sikerül újra felnőttként ezt az ősi rácsodálkozást megélni! Megelevenednek a színek, a szagok, az embertársamban meglátom azt is, ami eddig rejtve maradt – kinyílik a világ.

Azt hiszem, felelősség, munka világa ide vagy oda, a gyerekek lényegbe-látóbbak, mint mi. És tisztábbak. Nem akarnak megfelelni, nem szégyellik magukat társaik előtt úgy, ahogy mi szoktuk. Beszélnek az érzéseikről – őszintén a szeretetről és a fájdalomról. Derülten néznek rá az utcán kéregető bácsira, és odanyújtják kezecskéiket a sérült ember felé – akikkel szemben mi zavartan feszengünk.

Kezdem érteni, hogy Jézus mire gondolhatott.

Nem is olyan rég láttam egy családot, akik úgy tűntek, mint akiknek sikerült épp visszatérni a gyermeki énjükhöz. Egy rövid pihenőre állhattak meg valószínűleg az autópálya mellett. A kisbusz ajtaja tárva-nyitva, a zene hangosan szól, ők pedig, azzal a nagy létszámmal, ahogy ott voltak, kacagva táncolnak és énekelnek a téli hideget figyelmen kívül hagyva a hókupacokkal tarkított parko-

lóban. A Jóisten áldása, hogy ez a család éppenséggel a miénk volt!

Hiszem, hogy az Úr Jézus nem csak úgy mondta: legyetek olyanok, mint a gyermekek! Hiszem, hogy a javunkat szeretné ezzel is: hogy közelebb kerüljünk Hozzá, egymáshoz.

Persze, nőjünk fel, de merjünk ugyanakkor őszintén nevetni, leülni egy nagyot játszani, dalolni, legurulni egy domboldalon, meglátni a másokban a jót... – minél többször rákacagni a világra. Összekacagni a Végtelen Istennel.

„Csak az öregszik meg, aki lemond eszményeiről. Az évek múlásával ráncos lesz az arcod, de ha kiálszik benned a lelkesedés, akkor a lelked ráncosodik meg. ... Az ember – akár tizenhat éves, akár hatvanhat – csodára szomjazik, elámul a csillagok örökkévalóságán, a gondolatok és a dolgok szépségén: nem fél a kockázattól, gyermeki kíváncsisággal várja, mi lesz holnap, szabadon örül mindennek.”

Albert Schweitzer

Schönstatti jubileum – Fáklyás futás

„...a gyermekeknek két dolgot kell adnunk: gyökereket és szárnyakat. Gyökereket, amelyek tartást adnak, hogy tudják hova tartoznak, de ugyanígy szárnyakat is, amelyek az egyiket a kényzsereitől és előítéleteitől szabadítják meg, a másiknak lehetőséget adnak új utakat bejárni, (vagy inkább repülni).”

(Goethe)